

FANTASY
ARTIO

MARINA NEAGU

*Frumușeți
monstruoase*

Quantum
THE GREAT ARTISTS

© 2016 Marina Neagu
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale
este întâmplătoare.
Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului
drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94133-0-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAGU, MARINA

Frumuseți monstruoase / Marina Neagu. - Domnești :
Quantum Publishers, 2016
ISBN 978-606-94133-0-2
821.135.1-31

MARINA NEAGU

**Frumuseți
monstruoase**

QUANTUM

2016

*Dedicată prietenei mele, Theo Anghel.
Mulțumesc pentru susținere și încurajare!*

Am scris această poveste în 2011 pentru câțiva prieteni. Voi, cei care ați citit-o atunci, sper că vă veți bucura de micile schimbări și o veți reciti cu aceeași plăcere. Vampirii i-am transformat în demonițe însetate de energie, câteva descrieri au fost înlocuite cu evenimente mai palpitate și am adăugat o doză mai mare de umor.

Da, Raluca! Legătura dintre cele două personaje principale este aceeași, chiar dacă acum ei se numesc altfel. Știu că te-a cucerit.

Marina Neagu

PROLOG

Nu îi venea să creadă. Ce noroc dăduse peste el!

Ținea în brațe o fată a cărei frumusețe îi tăia respirația. Măinile ei se plimbau liber pe trupul lui înfierbântat de dorință. Gura îi ardea; limba era antrenată într-un dans seducător care îi trimitea valuri de plăcere în întreg corpul. Avea senzația că începe să plutească și ochii i s-au închis, în timp ce fata își continua jocul seducător, lipindu-și trupul de al lui. O amorțeală dulce îl îmbrățișa, îi înconjura întreaga ființă. Se simțea tot mai slăbit, total acaparat de frumusețea din brațele lui. Nu mai putea să gândească! Tot ceea ce știa, tot ceea ce era, dorea să îi ofere ei. Întreaga lui ființă cedase. Nu putea înțelege că era stăpânit de forțe departe de cele naturale. Sub pleoapele închise, ochii i se zbăteau furioși, simțind, parcă, întunericul care avea să se apropie, încercând să îl scoată din mrejele acelei vrăji fatidice.

Fără niciun folos. Brațele lui au alunecat de pe șoldurile fetei; corpul părea că nu îl mai ascultă. Picioarele nu mai aveau forța necesară să îi susțină trupul și s-a prelins ușor în jos, de-a lungul zidului plin de umezeală, de care se rezemase când tânăra îl împinsese pe aleea întunecată.

O lumină care cu siguranță l-ar fi orbit dacă și-ar

fi putut ține ochii deschiși i-a pătruns prin pleoapele închise și o durere cruntă, ca o arsură în carne, pe partea dreaptă a gâtului, l-a scos din starea în care se cufundase. Simțurile i-au fost inundate de o energie incredibilă, o senzație de euforie și putere de nedescris l-a cuprins. Ochii i s-au deschis. Minte începea din nou să îi funcționeze, trăgând semnalele de alarmă, avertizându-l că pericolul se afla chiar în brațele lui. Când a privit spre ea, nu a mai văzut frumusețea orbitoare de mai devreme. În locul brațelor fetei, un gol imens îi îmbrățișa trupul; gura care îl sărutase cu atâta pasiune mai devreme, era un abis fără fund ce părea că dorește să-l absoarbă cu totul, golindu-l de energie, încercând să îi smulgă și ultima fărâmă de suflu.

— Ai fost ales! a spus o voce suavă, inundându-i întreaga ființă cu o stare de fericire inexplicabilă.

Cuvintele i-au pătruns în minte de niciunde și, ca și cum corpul le-ar fi recunoscut ca pe o comandă, brațele și-au regăsit forța necesară să îndepărteze ființa agățată precum o liană, aruncând-o cu o forță neomenească, departe de el.

Se mișca precum un robot. S-a ridicat, iar picioarele l-au purtat până în dreptul creaturii care se chinuia acum să se adune de pe jos.

— Mama ta nu te-a învățat cum să te porți cu fetele? a spus ea, ridicându-se.

Oasele îi trosneau în timp ce făcea asta, de parcă atunci se adunau, sudându-se din nou în locurile în care fuseseră frânte, iar rânjetul de pe fața ei schimonosită de durere îi zbârlea tânărului părul de pe ceafă.

Chiar și în starea de șoc în care se afla, el reuși să

se adune suficient cât să îi răspundă.

— Chiar dacă aş avea o mamă, mă îndoiesc ca pozele ei s-ar putea aplica în cazul tău.

În timp ce vorbea, partea laterală a gâtului începea să-i pulseze și usturimea pe care o simțise mai devreme, revenea acum în valuri. Din instinct, mâna i se lipi de pielea arzătoare, în timp ce ochii urmăreau cu atenție orice mișcare a creaturii din fața sa. Chiar în momentul în care degetele s-au strâns în jurul unui obiect ciudat, care părea că îi ieșea chiar din piele, ea se aruncă asupra tânărului, dezechilibrându-l, făcându-l să se clatine. Au aterizat amândoi pe asfalt, iar mâna tânărului, cea care ținea strâns obiectul de curând descoperit, a țâșnit între ei, cu o voință proprie parcă, înfigând pumnalul în fruntea făpturii. Respirația i s-a oprit în gât și inima a început să îi bată atât de repede, încât avea senzația că o să îi explodeze pieptul. O groază de nedescris l-a cuprins în momentul în care a realizat enormitatea a ceea ce tocmai făcuse. Atacatoarea zăcea inertă peste el.

Ucisesse!

Gândul l-a lovit. Privirea i-a rămas lipită de fruntea fetei, în locul unde știa că înfipsese pumnalul.

A clipit nedumerit.

Care pumnal?

Care fată?

CAPITOLUL I

20 de ani mai târziu.

— Nu uita ce ți-am explicat! Ai 18 ani acum. Ține-ți capul în jos și lasă părul să îți acopere cât mai mult fața... Și nu socializa cu băieții.

— Știu! am răspuns preotului ce mi-a ținut loc de tată din momentul în care am deschis ochii în această lume.

Mâinile lui mi-au cuprins cu blândețe umerii.

— Ești o umbră, Lara! Dacă cedezi ispitei...

— Nu am uitat, părinte. Știu că pentru mine tentația este mai mare. Stai fără grijă, nu am de gând să îmi fac prieteni. Nici nu aș ști cum, i-am răspuns zâmbind.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz. Fără să vreau, am atins cu degetele tatuajul de pe gâtul lui. Desenul pumnalului mi-a ars pielea. Știam ce eram, la fel de bine cum știam că nu voi putea niciodată să ating acel tatuaj fără ca usturimea și durerea să mă străpungă până în creier, și totodată nu mă puteam opri să încerc. Speram ca după atâția ani să mă accepte, să mă valideze ca pe un om normal, nu o ființă născută din întineric. Tânjeam după acceptare și, chiar dacă preotul mă iubea ca pe propria fiică, știam că nu sunt vrednică de

dragostea lui atâta timp cât acea parte din el nu mă putea percepe altfel decât ca pe un dușman.

— Și gardienii...

— Gardienii nu mă pot simți, părinte. Sunt vegetariană, am spus râzând, apoi am ieșit din casă și am pornit spre școală.

Își făcea griji pentru mine.

M-a crescut, m-a învățat tot ceea ce trebuia să știu ca să mă pot apăra de gardieni și, cel mai important, cum să evit să devin un monstru. Mica noastră glumă cum că sunt vegetariană era, practic, un adevăr.

Noi, umbrele nu puteam trăi fără energie și, având în vedere că eram dotate cu ceva abilități supranaturale, aveam nevoie de foarte multă pentru a supraviețui. Pentru celelalte, oamenii erau singura sursă de hrană. Nu și pentru mine. Eu îmi puteam absorbi energia din pământ. Și se pare că eram singura care putea face asta. Da, și eu eram o umbră, dar pe lângă faptul că puteam supraviețui fără a scurge vitalitatea din oamenii, față de celelalte din specia mea aveam ceva în plus. O inimă. Una care bătea la fel ca a oricărui om normal. Una care l-a determinat pe părinte să mă ia sub aripa lui, să mă crească, să mă protejeze și să mă ajute să trăiesc într-o relativă siguranță. Eram unică, în felul meu și, dacă era să mă iau după profeții, se pare că eram singura care putea să distrugă definitiv o altă umbră. Sigur, mai erau gardienii (monștrii de sub patul copilăriei mele), dar ei erau prea puțini și reușeau să îndepărteze o umbră doar pentru o vreme. Oricât se străduiau să apere omenirea, cele asemenea mie își găseau mai mereu drumul înapoi. Se reîntorceau, schilodite, ce-i drept, dar pline de ură și mai hotărâte de-

cât oricând să absoarbă tot din victimele lor, lăsând mai mulți morți decât înainte. A existat o vreme când m-am întrebat cum reușeau gardienii să le descopere, dar părintele mi-a explicat care era avantajul lor.

Nu numai că ei puteau simți o umbră din momentul în care aceasta a absorbit pentru prima oară energia cuiva, dar când le priveau în ochi, puteau vedea vidul din interior, golul pe care lipsa unei inimi nu îl putea ascunde. În plus, ei erau singurii imuni la farmecul speciei noastre. Frumusețea desăvârșită a umbrelor era cel mai mare avantaj al suratelor mele și cel mai mare blestem al oamenilor. Bărbații erau atrași de ele ca insectele de lumină. Magnetismul umbrelor era o armă de care acestea se foloseau din plin pentru a-și seduce victimele. Odată prinși, bieții oameni nici nu realizau că încep să se simtă din ce în ce mai slăbiți, imunitatea le scădea la maximum și, dacă umbrele nu își schimbau victimele în cel mult o săptămână, acestea sfârșeau, de cele mai multe ori, printr-un stop cardiac.

Pierdută în gânduri, nici nu am realizat că ajunsese în fața școlii. Prima zi într-un liceu nou. Odată ce treceam și de ce mai rămăsese din anul acesta, puteam să răsflu liniștită. Din motive de siguranță schimbasem atât de multe școli, încât nici măcar nu știu dacă mai exista vreuna în care să nu fi fost până acum. De obicei, schimbările se produceau mereu la începutul unui nou an școlar, de data asta însă, ceva l-a determinat pe părinte să ne mutăm mai repede, așa că iată-ne nou veniți într-o localitate uitată de Dumnezeu, ascunsă în munți.

Părintele era mereu pregătit și apăsarea cu o nouă locație ori de câte ori bănuia că o altă umbră se afla în

apropiere, ceea ce, de obicei, preceda apariția gardienilor. Oricât îmi spuneam că pe mine nu mă pot simți, exista mereu posibilitatea ca unul dintre ei să mă privească în ochi și să fiu descoperită. Aveam o inimă, însă eram o umbră. Nici părintele, nici eu nu eram tentați să verificăm dacă puteam trece nedescoperită aceluia înfricoșător test al privirii.

— Hei! Ești nouă pe aici? m-a întrebat o fată, apropiindu-se de mine, grăbită.

Mi-am lăsat capul în jos și am mormăit un da.

S-a oprit chiar în fața mea. Mi-am strecurat privirea printre firele de păr care îmi acopereau ochelarii cu rame groase și nu m-am putut opri să clipesc des. Tipa purta cele mai fosforescente haine pe care îmi fusese dat să le văd până atunci, într-o combinație țipătoare de roz, bleu, verde și galben.

Ăștia sărbătoresc cumva Halloween-ul azi? m-am întrebat în timp ce o priveam cu gura căscată.

— Eu sunt Clarisa, a continuat ea voioasă.

— Lara, am spus și mi-am coborât rapid capul, încercând să îmi ascund din nou fața.

— Ești cam timidă, nu? Nu-ți face griji, a continuat ea fără ca măcar să îmi dea timp să schițez un răspuns, și eu sunt relativ nouă aici. M-am transferat anul trecut când tatăl meu a decis că viața de bărbat însurat nu îl face fericit, așa că eu și mama am renunțat la viața în marele oraș și ne-am mutat aici.

Habar nu aveam la ce oraș se referea, dar nu m-am simțit obligată să o întreb și nici ea nu a zăbovit prea mult asupra subiectului. A continuat să vorbească.

— Oricum, chiar dacă sunt doar de un an aici, știu

tot ce se întâmplă și, pentru că am simțit pe pielea mea ce înseamnă să fi ultimul venit, am decis ca din momentul acesta o să îți fiu ghid și protector.

M-a prins de mână și m-a tras rapid după ea, spre intrarea în școală.

Wow! Fata asta este o avalanșă.

— Să începem! a zis imediat ce am intrat în holul imens și suprapopulat al liceului.

Pentru o localitate atât de mică, școala era, categoric, impunătoare. Holurile largi, cu pereții împodobiți cu tot felul de picturi și afișe, păreau că nu se mai termină. Sălile de curs, pe care le vedeam în timp ce traversam culoarele și mă strecuram printre viitorii colegi, erau mai mult decât aglomerate și toți ocupanții hotărâseră să vorbească în același timp. Zarva era atât de mare încât, pentru o clipă mi-a venit să fac stânga împrejur și să dispar cât mai repede din haosul acela. Gândul s-a strecurat în mintea mea pentru o clipă doar, în timp ce Clarisa m-a strâns de mână, de parcă ar fi simțit ce îmi trecea prin minte. Și-a continuat drumul, trăgându-mă hotărâtă după ea.

— Fetele pe care le vezi acolo în dreapta, a continuat ea, indicându-mi trei tipe ca decupate din revistele de modă, sunt, de la stânga la dreapta: Aura, Ana și Anemona. Sunt niște scorpionii pline de răutate, cam bătute în cap. Marea majoritate a timpului stau agățate de băieți, ca maimuțele prinse de liane și ne bârfesc pe noi, ceilalți.

— Și tu ce faci acum? am întrebat-o, sarcastic, aruncând o privire către cele trei inculpate.

— Asta nu este bârfă, draga mea. Este o prezentare. Fetele astea sunt mândre de ceea ce reprezintă, nu se

simt ofensate sau jignite prea ușor. Își afișează răutatea și prostia ca pe niște haine de marcă și sunt în al nouălea cer când se simt în centrul atenției, nu contează din ce motiv. Se cred VIP-uri, înțelegeți?

Chiar când am trecut prin dreptul lor, am auzit-o pe una dintre ele că pufnește în răs.

— Ce mai pereche ți-ai găsit, Clarisa. Țipătoarea și ștearsa, împreună.

— Sfântă sperietoare de ciori! a comentat alta. Aveți cumva de gând să ne provocați un infarct?

Mi-am ridicat brusc capul și am privit-o pe Aura, Anemona sau... Ana. Nu eram sigură care dintre ele era. Zâmbetul i-a înghețat pe fața ca de porțelan și, cu toate că părea că vrea să mai adauge ceva, cuvintele i-au murit pe buze.

— Wow! am auzit-o șoptind în momentul în care s-a întors spre prietenele ei. Ați văzut ce ochi are aia? a mai spus înainte ca vocea Clarisei să acopere conversația dintre ele.

Ghida mea, fără să ia o pauză din trâncăneală, m-a tras de mână și amândouă ne-am continuat drumul, strecurându-ne printre noii colegi. Începuse să îmi vâjâie capul din cauza volumului mare de informații pe care Clarisa mi-l furniza rapid, povestindu-mi cât de multe putea despre toți cei pe care îi întâlneam. Până am ajuns în sala de clasă, știam care era grupul matematicienilor, grupul sportivilor (care coincidea cu cel al petrecăreților), grupul parașutelor (altele decât cele trei de la intrarea în școală), grup pe care Clarisa cu indulgență îl numea de coțofene, aflasem cine se cuplase cu cine (nu că era important, dar în opinia ei trebuia să știu de băieții

cât de cât acceptabili și de cine trebuia să mă feresc) și cât a durat fiecare relație. Aflasem care erau cei mai răi profesori (ăia la care nici măcar nu puteai să respiri) și care erau cei de la orele cărora puteai chiuli fără grijă; nu că aș fi fost tentată, dar era o informație pe care ghida mea o considera de mare importanță.

Simțindu-mă ca și cum aș fi alergat la maraton în timp ce eram bombardată cu informații, mi-am trântit rucsacul lângă una dintre mesele libere din spatele clasei și m-am lăsat pe scaun, răsuflând ușurată. Doream din tot sufletul ca acest curs să fie al unuia dintre profesorii exigenți; poate reușeam să-mi revin după sporovăiala neconținută a Clarisei. Nu trebuia să îmi fac prea multe speranțe, am constatat cinci minute mai târziu când, după ce a pălăvrăgit voioasă cu niște fete, am văzut că în loc să se așeze undeva, într-o arie mai populată a sălii de curs, și-a trântit rucsacul, la fel de fosforescent ca hainele, exact la masa de lângă mine. Am oftat resemnată și mi-am scos pe masă un caiet și câteva creioane. Un zumzet s-a ridicat din grupul coșofenelor, așezate la câteva rânduri distanță în fața noastră. Curioasă, am încercat să văd ce le excitase pe toate atât de tare. Privirea mi-a zburat de la ele spre intrarea în sala de curs unde se afla, se pare, obiectul admirației lor, chiar în momentul în care cotul Clarisei m-a lovit atât de tare, încât eram convinsă că pentru următoarele câteva zile o să fiu fericita posesoare a unei vânătăi serioase. Bine că aveam capul ridicat, altfel riscam să privesc pentru restul zilei doar cu un ochi.

— Și ei sunt off limits, a șoptit Clarisa, privind serioasă spre cei doi tipi care tocmai intraseră în sală.

Mult prea înalți, în comparație cu restul colegilor din clasă, cei doi tipi, unul blond, celălalt brunet, intraseră în sala de curs fără a băga în seamă şușotelile și chicotelile fetelor din primele rânduri, ce aproape că începuseră să saliveze, la vederea lor.

— Off limits ca într-o trupă de muzică sau off limits să stau departe de ei? am întrebat.

— Off limits, adică nu-ți face gânduri romantice cu unul dintre cei doi frați. Nu servesc fete din școala noastră. S-au făcut și pariuri pe tema asta. S-a aplecat spre mine, coborând vocea până la o șoaptă conspirativă. Sinceră să fiu, cu toate că nu i-am văzut niciodată cu cineva din școală, cred că sunt genul ăla de tipi care ți-o trag și cu toate că tu ai mai vrea, ei nu se mai oferă și a doua oară, a continuat ea, lăsându-mă mască.

Prezența lor acționase, se pare, ca un gădilat general pentru coțofenele chicotitoare și nu numai. Toate fetele priveau ca în transă spre ei. Chiar și stoica mea ghidă arăta oarecum pierdută în spațiu. Mi-am aruncat o privire spre intrare, în dorința de a vedea ce era atât de special la cei doi frați de reușeau să le farmece așa de tare pe toate mândrele.

M-am întors și i-am privit cu atenție, apoi am împietrit în scaun. Inima mi-a luat-o razna și răsuflarea mi-a rămas blocată în gât. Nu mai aveam aer.

Stop! mi-am ordonat. *Respiră! Revino-ți!* Ușor, ușor, mi-am autoimpus să reintru în starea de funcționare. *Acum ia-ți catrafusele și cară-te cât de repede poți!* a zbierat creierul meu chiar în momentul în care mâinile deja îmi aruncau caietul și creioanele înapoi în rucsac și picioarele o luaseră la goană de sub mine.

În graba mea disperată, nici măcar nu am privit spre Clarisa, ce îmi striga nedumerită numele. Tot ceea ce doream era să pun cât mai multă distanță între mine și cei doi nou veniți. Capul îmi vâjâia și aveam în ochi doar tatuajele de pe gâturile lor, vizibile doar pentru cele ca mine. N-am realizat că în groaza care mă cuprinsese, am luat-o la fugă și mă îndreptam exact spre ei, până ce nu m-am lovit cu capul de un piept solid. Am aterizat pe fund și ochelarii mi-au căzut, rămânând agățați în păr, undeva în dreptul umărului.

Ce dracu`? Când te lovești în viteză de cineva, nu tu ești ăla care cade sau, cel puțin, reușești să dezzechilibrezi puțin persoana de care te-ai lovit. Dar cel din fața mea părea atât de neclintit, că mă întrebam dacă nu cumva am zburat direct în perete și reculul m-a trimis înapoi, ca pe o minge, până la picioarele lui. O mână cu degete lungi a apărut în raza mea vizuală, chiar când mă pregăteam să mă ridic și să-mi continui cursa nebună.

O voce bărbătească ne-a urat la toți „*Bună dimineața, dragi studenți și bun venit înapoi la Zoo!*”, făcând să înceteze toate râsetele iscate de aterizarea posteriorului meu pe pardoseala sălii.

Fără să îmi adreseze o vorbă, tipul și-a întins mâna spre mine și m-a prins cu forță de cot. Repusă pe picioare, am încercat să-mi scot ochelarii din încâlceala părului.

— Hei! a spus el în șoaptă, aplecându-se spre mine. Ai nevoie de ajutor să ajungi la scaunul tău?

Părea amuzat.

Ha! Ha! m-am gândit. *Să râdem puțin de umbră înaintea să o trimitem, pentru o vreme, într-o vacanță la*

dracu` ştie unde.

Speriată de gândul că, dacă se va mai apleca spre mine, mă va privi în ochi, am lăsat baltă ochelarii și i-am pus pe nas cu tot cu păr.

Am ridicat capul și privirea a trecut peste pieptul-perete, spre gât, unde tatuajul pumnalului însângerat parcă vroia să sară la mine, apoi mai sus, spre gura ironică și m-am oprit brusc. Răsucindu-mă pe călcâie, mi-am recuperat rapid rucsacul. M-am întors la locul liber de lângă masa Clarisei.

— Ce ai pățit? a întrebat șoptit.

— Vorbim mai târziu, i-am răspuns și m-am încordat toată când am observat că băieții se apropie și se așează (ai naibii gardieni!) la două mese libere aflate chiar în spatele meu. Mai erau o groază neocupate în față, dar nu, afurisiții trebuiau să-mi respire mie chiar în ceafă.

— Relaxează-te! a spus Clarisa. Țsta e unul dintre profesorii cool.

Apoi s-a întors spre cei doi.

— Salut, Adrian! Bună dimineața, Vlad!

— Clarisa! a răspuns unul dintre ei drept salut.

Celălalt a mormăit ceva în barbă care sunase ca un „*să ți-o trag*”. Oare chiar zisese asta? Probabil, faptul că încă îmi venea să fac pe mine de frică, mă făcea să am probleme și cu auzul.

— A fost relaxantă vacanța pentru voi? a continuat ea.

— Mmmm! a mormăit o voce.

— Noaptea trecută a fost cam scurtă pentru Vlad, zise brunetul așezat în spatele meu. Cred că acum are un

toboșar în cap și nu îi dă pace. Cine e noua colegă?

— A! Să vă fac cunoștință. Ea este Lara și s-a transferat anul acesta la noi, a spus Clarisa și al dracului să fie dacă nu m-a împuns cu cotul exact în vânătaia pe care mi-o făcuse puțin mai devreme.

— Clarisa, ei sunt Adrian și Vlad.

— Știu! am spus fără să mă întorc spre ei. Mi-ai zis deja, sunt off limits!

Mi-a părut rău când am văzut că i-a căzut falca, însă acela a fost cel mai rapid răspuns ce mi-a venit în cap și care putea să mă scape de obligația de a da mâna cu ei. Râsul baritonal al lui Adrian, presupun, mi-a trimis furnicături în stomac. Trebuie că răspunsul meu i-a atras atenția și lui Vlad, fiindcă am auzit un foșnet, apoi am simțit încă o pereche de ochi ce mă frigeau în ceafă.

— Îmi cer scuze, Clarisa! am spus în șoaptă, regretând cu adevărat.

M-a privit fix câteva secunde și panica din ochii mei, probabil, a convins-o de sinceritatea scuzelor mele. A zâmbit ca o mamă iertătoare către odrasla neobrăzată.

— Nu-i bai. Probabil sunt emoțiile din prima zi, a zis ea, apoi și-a îndreptat atenția spre profesor.

Ora începuse de cel puțin zece minute și eu habar nu aveam despre ce vorbea bietul om.

— Psst! l-am auzit pe Adrian ceva mai târziu.

M-am făcut că nu aud.

— Lara! a continuat el, trăgându-mă de gluga hanoracului.

— Da? am răspuns și mi-am întors capul doar cât să poată să-mi observe profilul.

Cred că își ascundea cu greu râsul, având în vedere

că părul încă îmi rămăsese prins în rama ochelarilor.

— Am înțeles că te-ai transferat anul ăsta. De unde? a întreat, aplecându-se spre mine atât de mult încât îi simțeam respirația pe obraz.

M-am depărtat de el, apăsând pieptul de masă.

— Are vreo importanță?

— Nu. Sunt doar curios.

— Aha! am spus și m-am întors din nou spre profesorul ce începuse să se încrunte la noi.

Restul cursului a fost un calvar pentru mine. Două perechi de ochi mă sfredeleau în ceafă ca niște burghie și, din când în când, îl simțeam pe Adrian că se apleacă spre mine. Poate era doar frica sau imaginația, însă de fiecare dată când mă mișcam, simțeam cum cel din spatele meu o făcea odată cu mine. Clarisa îmi arunca și ea priviri întrebătoare și îmi zâmbea, căutând să mă facă să mă relaxez. Isuse! Aveam senzația că o să mă solidific în poziția aia rigidă și tocmai îmi pierdusem și ultimul strop de răbdare când, în sfârșit, profesorul ne-a urat un an plin de reușite, apoi a ieșit din sală. Dacă mă întrebă cineva ce materie avusesem la primul curs, jur că nu aveam nici cea mai mică idee.

Am sărit din scaun imediat ce mi-am aruncat toate creioanele în rucsac și mă rugam să fiu capabilă să ies cât mai repede din sală fără alte incidente și fără ca unul dintre cei doi să îmi mai spună ceva. Am pornit spre ușă și am simțit că sunt trasă înapoi ca un elastic. Adrian mă prinsese deja de cot. M-a răsucit cu totul spre el.

— Cred că trebuie să facem cunoștință, a spus și în momentul ăsta vocea nu îi suna nicidecum amuzată.

— Am o urgentă nevoie la baie, am bâiguit, elibe-

rându-mi cotul dintr-o smuceală.

— Pot să te conduc și vorbim acolo sau poți să îmi acorzi cinci minute acum. Tu alegi.

— OK! Ai cinci minute.

Mintea deja începuse să caute cele mai rapide soluții să pot scăpa întreagă de acolo. Știau ce sunt. Nu aveam niciun dubiu în privința asta.

— Clarisa, a zis Vlad. Hai să ieșim și să-i lăsăm să vorbească puțin singuri.

Ca o prietenă adevărată, fata m-a privit, întrebându-mă din ochi dacă este totul în ordine.

— Ne vedem la cantină, Clarisa. Ia-mi și mie o cafea, te rog.

Imediat ce am rămas singuri, Adrian a întins mâna și, ca prin minune, a reușit să îmi scoată ochelarii fără să mă scalpeze. Am ridicat capul și l-am privit direct în față. Nu mai aveam cum să mă ascund acum și nici nu eram o lașă, chiar dacă părusem așa cu aproximativ o oră în urmă.

Pentru câteva secunde, am încetat să mai respir. Știți desenele alea animate în care personajelor le ies ochii din orbite și limbile li se derulează pe podea, lungi de un metru, atunci când văd ceva care le place? Ei, în imaginația mea, cam așa arătam.

M-am uitat cu adevărat la el pentru prima oară. Păcătos de frumos, nu era suficient ca să descrie chipul celui aflat în fața mea. Cu toate că sexualitatea pentru noi, umbrele, era la un nivel extrem de ridicat, până în momentul de față nu mă simțisem niciodată atrasă atât de tare de vreun tip. Dar gardianul acesta, care arăta ceva între viking și gladiator, trezea în mine stări și sentimen-

te pe care nu le credeam posibile decât în cărți sau în filmele alea siropoase la care părintele se uita din când în când. Bărbia pătrătoasă, gura cu buze frumos conturate ce îmi provoca frisoane doar privind-o și ochii... Oh, sfinte! Un albastru intens, aproape cobalt, în culoarea cerului înainte de furtună, m-a cutremurat până în măduva oaselor. A zâmbit, știind cu siguranță că mă pierdusem și, colac peste pupăză, ca să fie setul complet, mai făcea și gropițe în obraji. Am înghițit în sec și am încercat să îmi temperez bătaile rapide ale inimii care tocmai atunci se găsisse, nebuna, să se apuce de gimnastică, încercând, parcă, să-mi țâșnească afară din piept. Îmi și imaginam conversațiile gardienilor la următoarea lor ședință: „*Singura umbră cu o inimă a murit când inima în cauză i-a zburat gardianului direct în brațe !*”

— Ce ești? m-a întrebat și am revenit înapoi la realitate.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce ești. Ai văzut tatuajele, deci nu ești o fată ca oricare alta. Ai o inimă care bate ca o tobă și nici nu ești goală pe dinăuntru, deci nu ești nici umbră. Atunci ce ești? m-a întrebat și s-a aplecat spre mine, privindu-mă în ochi.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Sunt Lara, am 18 ani, am trăit într-o mănăstire până în urmă cu 2 ani când tutorele meu, care este preot, s-a pensionat. Am ajuns aici, în Valea Îngerilor, acum o săptămână. Mai mult de atât nu am ce să îți spun! am recitat pe nerăsuflăte ceea ce stabilisem cu tutorele meu că urma să spun, când cineva cerea informații despre mine.

— Lara! Nu mă face să schimb tactica. Spune-mi

ce ești sau o să te tratez ca pe o umbră. Nu cred că ți-ar plăcea prea mult să fii trimisă dincolo. Niciuna nu se întoarce întreagă de acolo și ar fi chiar păcat să te schilodesc fără niciun alt motiv decât acela că nu știu ce fel de creatură ești.

Am căscat ochii la el, panicată, și răspunsul a țâșnit din gura mea până să apuc să gândesc.

— Sunt vegetariană.

CAPITOLUL II

Timp de câteva secunde am fost convinsă că totul s-a terminat. Așteptam îngrozită să mă înjunghie, când râsul pe care începeam acum să îl identific a fi, cu siguranță, al lui, a răsunat în toată sala. Vlad a apărut lângă noi.

Sesizând că atmosfera este o idee mai relaxată decât înainte, am încercat să profit de situație și să îmi iau tălpășița. Nici măcar un pas nu am apucat să fac și Adrian m-a prins de mână. Palma lui îmi strângea degetele ca într-o menghină și am înțepenit amândoi cu ochii fixați pe mâinile care se atingeau. Sângele a început să îmi clocească, iar pe sub piele puteam vedea două vene devenind din ce în ce mai proeminente. Am simțit momentul când am început să absorb din energia lui prin una dintre vene și, în același timp, cum cealaltă trimite spre el, înapoi, aceeași cantitate pe care o preluam. Era ca și cum îi absorbeam energia, o filtram și o trimiteam înapoi.

Adrian și-a smucit rapid mâna, depărtându-se de mine. Groaza de pe chipul lui m-a făcut să intru în panică.

— Băga-mi-aș! a zis printre dinții încleștați de furie.

— Ce? a întrebat Vlad și în acel moment și eu, și

Adrian ne-am mutat privirile spre el.

„*Picioarele.*”, mi-a venit să-i răspund.

— Pe bune? a spus Vlad, încercând să își ascundă râsul.

— Lara este o umbră, a declarat Adrian și a sunat mai mult ca un mârâit înfricoșător. Și, a continuat el, Lara este perechea mea!

Pereche? Cum adică pereche? Ce naiba mai însemna și asta?

Nici Vlad nu arăta mai puțin surprins decât mine.

— Frate, ți-ai furat-o rău de data asta! a zis el căscând la mine ochii cât cepele. Asta înseamnă că nu o putem trimite la mama naibii?

— Asta înseamnă că trebuie să vorbim cu tutorele ei care, apropo, este preot, i-a răspuns Adrian. Ți aduci amine de ceea ce spuneau ai noștri despre un preot-gardian care a dispărut dintr-odată în urmă cu 18 ani, împreună cu o umbră abia venită pe lume? Pariez că este una și aceeași persoană cu scumpul ei tutore.

Mi-a înșfăcat apoi cotul, asigurându-se că nu intră în contact direct cu pielea mea și m-a tras după el, spre ușă.

— Și acum? a întrebat Vlad nedumerit.

— Acasă. Tu te duci și îl aduci pe tutore la noi. Urmează să avem o discuție cu viitorul meu socru.

Auzind asta, am înțepenit pe loc, refuzând categoric să mai fac un pas. Adrian s-a întors spre mine și mi-a vorbit încet, pe un ton atât de rece, încât simțeam cum sloiuri de gheață îmi coboară încet pe spate.

— Încearcă doar să scapi și o să îmi faci o deosebită plăcere să te trimit înapoi de unde dracului ai venit.

Dă-mi doar un singur motiv, a mai zis și a reînceput să meargă, aproape târându-mă după el.

Jumătate de oră mai târziu, mă afluam într-un living imens ai cărui pereți erau tapetați cu arme de vânătoare de toate formele și mărimile. M-am așezat, mai mult împinsă, ce-i drept, pe una dintre canapelele spațioase și am așteptat în tăcere sosirea celorlalți. Habar nu aveam care erau ăștia, dar Adrian dăduse câteva telefoane și, cu toate că au fost sub un minut fiecare, tot am înțeles că alte trei persoane urmau să ni se alăture. Pe două le-a anunțat, pe un ton ciudat, că și-a găsit perechea. Una se pare că a cerut ceva mai multe amănunte, așa că l-am auzit pronunțându-mi numele. Celei de a treia i-a comunicat, ceva mai calm, să vină la reședința familiei pentru o întrunire.

Primii care au sosit erau, se pare, părinții temnicerului meu. Și ce mai apariție reprezentau! Femeia blondă, minionă, suplă, de o eleganță desăvârșită, îmbrăcată într-un costum făcut pe comandă, s-a îndreptat spre mine imediat ce a pășit în încăpere. Tatăl a rămas câțiva pași mai în spate, salutându-și mai întâi fiul printr-un pumn dat în umăr. Speram că nu obișnuia să facă asta cu toată lumea.

Înalt (îmi puteam da acum seama de unde moșteniseră cei doi frați trăsăturile fizice) și foarte sigur pe el, bărbatul părea total diferit de soția lui. Pe cât era ea de mică, pe atât era el de mare. Ea blondă, el brunet, ea era toată numai zâmbet, el părea că nu își putea dezlipi încruntarea de pe figură. Ea era personificarea stilului și eleganței, el părea că acum s-a dat jos de pe motor și se pregătea de un concert rock.

— Eu sunt Ioana, a spus mama și zâmbetul ei deschis mi-a încălzit inima. Iar primitivul acesta care nu se prezintă singur este soțul meu, Lucian.

Primitivul și-a îndreptat privirea spre mine, dând scurt din cap.

— Îmi pare bine de cunoștință, am răspuns și i-am întins mâna.

Văzându-mi gestul, Adrian a țâșnit spre mama lui chiar în momentul în care aceasta m-a prins strâns, într-o îmbrățișare ca de urs.

Era uimitor câtă forță putea să aibă o femeie atât de mică!

— Adrian mi-a spus că ești perechea lui. În concluzie nu este nevoie să ne formalizăm, draga mea. Așteptam deja de ceva vreme să te găsească. Cum spuneai că te numești? Lara, nu ?

— De fapt, n-am apucat să spun.

— Sigur, sigur! Mă scuzi că sunt atât de vorbăreață, dar abia așteptam să te cunosc.

— Mamă, a spus Adrian, ia loc, te rog. Trebuie să vorbim imediat ce apar și ceilalți.

Ușa s-a auzit și pași pe holul de la intrare indicau apropierea altor persoane. Vlad a intrat primul, urmat îndeaproape de tutorele meu.

La vederea lui, Ioana și Lucian au rămas împietriți.

— Ioana, Lucian, a spus părintele. A trecut multă vreme...

— Iulian? a șoptit Ioana, atât de încet că abia am putut s-o aud.

Primitivul Lucian și-a revenit mai rapid decât mă așteptam și ne-a luat pe toți prin surprindere, prinzându-l

pe tutorele meu cu ambele brațe de umeri, zâmbindu-i cu toți dinții.

— Prietene! Nu mă așteptam să te mai revăd după atâția ani. Câți au trecut? 20? Și pe unde naiba ai umblat în tot timpul ăsta?

— 18. Au trecut 18 ani, a răspuns părintele, zâmbind la rândul său.

Au mai trecut încă douăzeci de minute până când toate îmbrățișările și vorbele plăcute între prieteni vechi au fost lăsate deoparte. Ne așezaserăm, în sfârșit, cu toții, când Adrian a adus în discuție motivul micii ședințe. Și anume, eu.

— Mamă, tată, v-am spus deja că ea este Lara, perechea mea. Ceea ce nu știți și motivul pentru care am vrut să fim cu toții aici, este următorul: Lara este o umbră!

Grenada a picat și acum auzeam fitilul: fsssss... Ciudat, nimeni nu a scos o vorbă.

— Cum este măcar posibil așa ceva? a întrebat într-un final Ioana, care, deși nu pierduse complet căldura din privire, nu mai părea, totuși, chiar atât de bucuroasă ca înainte.

— Pot eu să explic asta, s-a oferit tutorele meu.

Vlad s-a rezeamat de spătarul canapelei și mă privea cu un amestec de amuzament și curiozitate.

— Dar, ca să fac asta, trebuie să vă spun totul de la început și, dacă aveți întrebări, o să vă răspund cu plăcere după aceea. Știm cu toții, a continuat el, că umbrele sunt copiii demonilor. Ele nu au inimă, nu au sentimente, nu au nimic omenesc. Până și aspectul lor fizic este mult prea perfect pentru a fi uman.

— Și toate sunt femei, a simțit Vlad nevoia să completeze, rânjind.

— Supraviețuiesc hrănindu-se cu energia pe care o absorb de la oameni și, în cele mai multe cazuri, victimele sunt, pur și simplu, secate. Lara este un caz special, a continuat părintele, privindu-mă cu drag. Ea este într-adevăr o umbră, dar ea se poate hrăni cu energia pământului. Mai mult de atât, are o inimă.

Ca și cum tot ceea ce povestea părintele devenise prea mult pentru el, neandertalianul nu s-a mai putut stăpâni și a sărit în picioare, plin de nervi.

— Cu inimă sau nu, tot umbră este. Nu sunt de acord ca perechea lui Adrian să fie fiica unor demoni.

— Asta nu este o decizie pe care să o iei tu, a spus Adrian.

— Și ce ai să faci? interveni preotul. Ai de gând să-l lași să se izoleze și să aștepți liniștit să își piardă mințile, la fel ca toți ceilalți care și-au refuzat perechea?

Adrian mi-a aruncat o privire sumbră, de parcă eu aș fi fost vinovată pentru toate relele din lume.

— Fiule, trebuie să existe o altă soluție! Este demon, pentru numele lui Dumnezeu! N-o să stau cu mâinile în sân și să accept, a continuat tirada nervoasă tatăl presupusului meu partener.

Partener! Huh! Recunosc, asta chiar suna ciudat.

— Dar pe fiica unui înger o accepți? s-a răstit părintele.

Toți am înlemnit în scaune, inclusiv eu.

— Vrei să repeți? a întreat Adrian.

Frecându-și fruntea cu degetele, părintele și-a continuat speech-ul.

— Lara este doar parțial demon. Mama ei s-a materializat la ușa bisericii doar cu câteva ore înainte ca Lara să se nască, spunându-mi că am fost ales, cuvinte pe care le mai auzisem o dată, spuse de aceeași voce cu doi ani înainte, de îngerul care m-a atins și mi-a salvat viața. La început nu mi-am dat seama ce este și despre ce Dumnezeu vorbește, apoi, privind-o mai atent am crezut că femeia este o umbră. Nicio ființă umană nu putea radia atât de mult magnetism, niciuna nu putea fi atât de frumoasă. Am dus-o la cea mai apropiată clinică a gardienilor, pregătindu-mă să elimin doi monștri dintr-o dată. Mama și fiica. Chiar când țineam pumnalul în mână, vocea profetului m-a oprit. Mi-a vorbit în limba veche și imaginile au început să curgă în mintea mea ca într-un film. Atunci am aflat ca femeia este un înger și că era menit ca Lara să se nască, iar eu trebuia să veghez asupra ei. Lara este cea care poate elimina definitiv umbrele.

Mă simțeam, sub privirile lor, ca la un show de ciudați, cu mine pe post de exponat principal. Toți căscau ochii și parcă vedeam cum li se roteau motorășele în creiere. Mi-am ridicat ochii și privirea mi-a căzut pe o arbaletă agățată pe peretele din față. Îmi venea să o smulg de acolo și să-mi înfig o săgeată în ochi, doar ca să nu-i mai văd zgâindu-se la mine.

— Deci ea este cea despre care vorbește profeția? a întrebat primitivul.

— Wow! Un înger și un demon făcând sex. Cine își putea imagina așa ceva? a spus Vlad, spărgând tăcerea care se lăsase în încăperea pentru câteva minute bune.

Ne-am uitat cu toții spre el. Am zâmbit, mulțumită că nu mai eram în centrul atenției, cel puțin pentru mo-

ment, și mai că-mi venea să-l îmbrățișez.

— Cum putem să ajutăm? a întrebat Ioana și zâmbetul ei părea că luminează întregul living

— Lara are nevoie de protecția noastră, a tuturor. Existența ei și ceea ce poate să facă este încă necunoscută umbrelor. În momentul în care Lara va începe să vâneze, ele vor ști că profetia s-a adevărit.

— Vrei să spui că până acum ea nu a vânat nicio umbră? a intervenit Lucian.

— Până în urmă cu câteva minute toți eram convingși că ea însăși este o umbră. Acum te arăți surprins că nu a participat la o vânătoare? i-a răspuns Adrian. Uită-te puțin la ea. Un vânt mai puternic și o doboară de pe picioare.

— Adrian! l-a dojenit mama. Nu fi nepoliticos, te rog.

— Bine, dar ceea ce poate ea să facă..., a zis Lucian.

— Știm CE poate ea să facă, însă nu știm CUM poate să o facă, l-a întrerupt părintele. Profetul nu a menționat nimic despre modul în care Lara va reuși să distrugă umbrele.

— Cred că, în primul rând, Lara trebuie să se antreneze. Nu poate participa la un atac asupra umbrelor, atâta timp cât nu are nici cea mai mică idee despre cum să se apere, propuse Adrian.

— Lara știe să se apere.

Părintele mi-a zâmbit, amintindu-și de orele de antrenament pe care mi le-a impus încă din copilărie. Da, știam să mă apăr și, mai mult de atât, dispuneam de forța și viteza care puteau rivaliza cu cele ale oricărui alt gar-

dian. În ultimii ani, părintele nu mă mai putea surprinde cu niciuna din strategiile lui de atac și își alegea mereu momentele cele mai neașteptate. Încă îmi venea să râd, amintindu-mi cum l-am trântit în mijlocul camerei, în noaptea în care m-a trezit din somn pentru a îmi spune să îmi fac bagajele. Urma să ne mutăm. Iar.

În momentul în care Vlad a deschis gura pentru a adăuga ceva, doar Dumnezeu putea ști cu ce avea de gând să ne șocheze acum, o tipă cam de vârsta noastră, a intrat plină de energie în living, sărindu-i lui Adrian direct în brațe.

— Salutare, băieți și fete! a spus ea după ce l-a pupat zgomotos pe obraz.

S-a întors spre noi și în momentul în care a dat cu ochii de mine, am văzut cum se schimbă la față. Câteva secunde m-a privit nedumerită apoi, a intrat în poziție de atac și un pumnal a apărut în mâna ei, ca prin minune. Instinctul de supraviețuire mi s-a activat ca și cum cineva apăsase pe un buton și, până ca ceilalți să aibă timp măcar să clipească, m-am trezit țâșnind spre arbaleta de pe perete. Doar câteva secunde mi-au trebuit ca să fiu din nou cu picioarele pe podea, țintind inamica. Mișcându-se aproape la fel de repede ca mine, Adrian s-a postat în fața mea, privind-o fix pe intrusă.

— Diana! Lasă pumnalul! a spus, hotărât.

— Stăm la taclale cu umbrele acum? Și tu o aperi? Ioana s-a apropiat de ea și i-a pus o mână pe umăr.

— Nu este ceea ce crezi, Diana. Și dacă ne acorzi câteva minute o să îți explicăm totul.

Habar nu aveam cine este această Diana și, sinceră să fiu, în momentul de față nici nu prea îmi păsa. Dacă

facea un pas spre mine, aveam de gând să-i trimit o săgeată direct în mijlocul frunții ei încrețite de supărare.

Tonul, sau poate atingerea blândă a Ioanei, a liniștit-o suficient, încât să își destindă poziția. Pumnalul i-a dispărut din mână la fel de repede cum apăruse. Adrian s-a întors spre mine, privindu-mă cu nervozitate.

— OK, Katnis! Nimeni nu omoară pe nimeni. Astăzi, cel puțin, a continuat el și, cu grijă, mi-a desfăcut degetele încleștate pe arbaletă.

În momentul în care m-a atins, fluxul de energie a început să curgă între noi ca un râu. Stăteam amândoi ca niște statui și priveam nemișcați transferul produs de venele noastre. Era incredibil. Simțeam, cu fiecare bătaie a inimii, cum o stare de beatitudine mă cuprinde și, în acel moment, am avut senzația că mă lichefiez. Totul în interior s-a încălzit și chiar când eram convinsă că urma să descopăr ceva incredibil, Adrian a rupt contactul, desprinzându-și mâna de pe a mea.

Afară se făcuse deja întuneric când toată povestea a fost reluată și prezentată Dianei, care, am aflat în cele din urmă, era tot gardian, cu abilitatea de a simți o umbră mult mai repede decât ceilalți colegi ai ei. Era foarte bună prietenă a celor doi frați. Pentru că lui Vlad îi făcea o deosebită plăcere să o enerveze, natural, Adrian devenise favoritul ei. Toți trei erau un fel de vedete printre ceilalți gardieni, având în vedere că împreună reușiseră să vâneze un număr impresionant de umbre. Echipa lor era imbatabilă și, după direcția în care o luase discuția, se pare că eu trebuia să mă alătur acestei echipe. Planul lor era să începem de vineri seara și locul unde urma să vânam era o petrecere într-un club, împreună cu colegii

noștri de liceu. Acest gen de evenimente erau cele mai atrăgătoare pentru umbre. Aveau o groază de persoane pe care le puteau scurge de energie și acestea se aflau, de cele mai multe ori, în stări de ebrietate atât de avansate, încât nici măcar nu își dădeau seama ce li se întâmplă. A doua zi, cei care reușeau să supraviețuiască, dădeau vina pe băutura din noaptea precedentă pentru starea lor de epuizare. Pentru umbre era acoperirea perfectă, astfel că rareori exista o petrecere la care ele să nu fie prezente.

— În concluzie, a declarat Diana, o să avem un nou membru în echipă; perechea lui Adrian, și aceasta este jumătate înger, jumătate umbră, care poate sugere energia din pământ.

— Frate, se putea și mai rău, chicoti Vlad. Cel puțin știi că perechea ta nu are probleme cu suptul.

O, Doamne! Și când te gândești că voiam să-l îmbrățișez cu câteva ore în urmă. Acum îmi venea să-i ard una peste ceafă.

— Ignoră-l! mă sfătui Adrian.

— Da, întări și Diana. Nici nu merită măcar. Câteodată am impresia că este un monstru, la fel ca umbrele.

— Hei! Am o inimă, nu sunt un monstru, se apăra Vlad, rânjind.

— Dar creier ai? am intervenit.

S-a schimbat la față. Diana a început să râdă atât de tare, încât i-au dat lacrimile, iar Adrian m-a privit, părând că nu se poate hotărî dacă trebuia să îmi taie limba pentru că i-am jignit fratele sau să lase garda jos și să zâmbească.

— Bravo, fată! Cred că încep să te plac, râse Diana.

Vlad a sărit de pe scaun, hotărât să mă pună la punct. În același timp, Adrian a vorbit, acoperindu-i Dianei hohotele de râs.

— Sincer vorbind, Vlad, nu înțeleg de ce naiba te superi? Ea nu e singura care își pune întrebarea asta, e doar singura ce a spus-o cu voce tare.

Am privit spre Diana și am zâmbit una la alta, găsindu-ne acum un punct comun. Adulții, ori erau prea obișnuiți cu vulgaritatea lui Vlad, ori erau atât de prinși în conversația dintre ei, încât nici măcar nu au schițat vreun gest prin care să îmi dea de înțeles că remarcaseră schimbul de replici dintre noi.

Câteva minute mai târziu, părintele împreună cu Ioana și Lucian și-au întors atenția către noi. Inima mi s-a făcut cât un purice când am observat privirea încrunțată a tutorelui meu. Îl cunoșteam atât de bine că doar dintr-o ochire puteam să îmi dau seama de ceea ce urma să ne comunice.

— OK, copii! a spus Ioana și toți ochii s-au întors spre ea. Suntem într-o situație fără precedent. Știm cu toții că posibilitățile noastre de a elimina umbrele au fost, până în momentul de față, limitate. De secole întregi, gardienii se luptă să protejeze oamenii de aceste ființe. Am pierdut de-a lungul timpului prieteni, frați, părinți și această luptă am simțit-o câteodată ca fiind inutilă; fără sfârșit, pentru că ele au găsit mereu drumul înapoi. Iulian ne spune că acum avem, în sfârșit, șansa de a scăpa definitiv de aceste creaturi, iar eu una sunt dispusă să fac tot ceea ce este posibil ca acest lucru să se întâmple.

Ochii ei i-au căutat pe ai mei.

— Lara! Tu ești cheia acestei reușite! Tu ești su-

biectul profeției despre care am auzit cu toții, dar care, până în momentul de față, am crezut că este doar o poveste. Iulian ne-a explicat cum ai fost instruită și avem deplină încredere în abilitățile tale. Am aflat că ai fost crescută în spiritul gardienilor și, în ciuda faptului că ești... o umbră, ești, totodată, un înger. Acest lucru ne oferă tuturor șansa la care nici nu visam: șansa de a pune capăt, pentru totdeauna, acestei lupte; șansa de a scăpa definitiv de umbre, dar pentru a putea ajunge până acolo trebuie să aflăm prin ce mijloace poți să le elimini. De aceea am decis, împreună cu Iulian, să rămâi pentru o vreme în casa noastră, în timp ce el va merge la Centru pentru a aduna cât mai multe informații în legătură cu această profeție.

În acel moment, privirea mi-a zburat către tutorele meu. Îi înțelegeam neliniștea și, sinceră să fiu, nici pe mine nu mă încânta prea tare această decizie. Până acum nu trecuse niciodată mai mult de o zi în care să nu ne vedem. Eram îngrozită la gândul că va pleca și voi rămâne înconjurată de persoane abia cunoscute. Unde mai pui că nu toți mă priveau cu ochi buni. Dar nici eu, nici părințele nu am schițat vreun gest. Ne-am înțeles din priviri și ne-am întors atenția către Ioana.

— Măine te așteptăm să îți aduci bagajele aici. Vei avea propria ta camera și acces deplin pe toată proprietatea. Vrem să te simți ca acasă și, categoric, te vei bucura să afli că dispunem de o piscină, sală de fitness, de cinema și mese de biliard pentru timpul liber. Te poți antrena la orice oră din zi sau din noapte, singură sau împreună cu ceilalți, a continuat ea.

Am privit o clipă spre Adrian. Uitătura lui deza-

probatoare nu mă făcea să mă simt nicidecum jignită. Ochii lui ilustrau aceeași stare de neliniște, poate chiar groază, pe care o simțeam și eu față de el.

— Mulțumesc pentru primirea caldă. Apreciez sincer încrederea pe care o ai în mine, Ioana, însă cred că mai bine ar fi dacă aș continua să locuiesc în propria mea casă. Chiar dacă părintele va fi plecat.

— Nici nu se pune problema, m-a întrerupt ea. Nu o să permit să locuiești singură și fără apărare în caz de pericol, atâta timp cât aici este suficient spațiu.

Într-adevăr. Proprietatea lor părea atât de mare, încât puteai caza acolo o întreagă armată, cu tot cu tancuri, armament și generali. Dar decizia mea era luată și oricât s-a străduit Ioana să mă convingă, tot nu m-a făcut să cedez. Iritată de schimbul de replici dintre noi, Diana ne-a surprins pe toți când s-a ridicat hotărâtă de pe scaun.

— O să locuiesc eu cu Lara până se întoarce părintele.

La început n-am știut ce să spun. Eram surprinsă de modul brusc în care s-a lansat de pe scaun și de siguranța hotărârii de a se muta cu mine, pentru o perioadă nedefinită, aș spune. Niciunul dintre noi nu știa cât timp îi va lua părintelui să adune informațiile și, luându-mă după figura lui încordată, puteam să deduc că nu era vorba de doar câteva zile.

După o scurtă privire în direcția lui Vlad, Diana s-a reșezat pe scaun.

— Ești sigură? a întrebat-o Ioana.

— Da, sunt sigură! Asta ne dă posibilitatea ca eu și Lara să ne cunoaștem mai bine. L-aș fi recomandat pe Adrian, dar am senzația că o să avem nevoie ca ei să fie

întregi și în viață pentru confruntarea care ne așteaptă.

Zâmbind, mi-a făcut cu ochiul. Discuția nu a mai continuat mult după aceea.

A doua zi Diana urma să își aducă bagajele, iar părintele trebuia să plece dis de dimineață către Centru. Singura dintre noi care părea încântată de această schimbare era Diana. Nu îmi puteam da seama care era motivul, dar părea că aștepta de ceva vreme o astfel de oportunitate.

Zis și făcut! A doua zi, doar ce m-am dat jos din pat și soneria de la ușă s-a și făcut auzită. Diana, plină de energie, de parcă nu petrecuse jumătate de noapte împachetând (puteam să deduc asta după numărul impresionant de valize și cutii ce o însoțeau) a pășit în holul casei mele.

— ‘Neața! Unde e camera mea?’ a întrebat, zâmbind către părintele ce abia reușise să își tragă la repezeală un halat peste pijama, în graba lui de a deschide ușa nerăbdătoarei noastre musafire.

— Bună dimineața, Diana. Și bun venit! Dacă îmi acorzi câteva minute, te ajut cu plăcere să duci bagajele.

— Nu trebuie să te deranjezi, părinte. Doar indică-mi drumul. În mai puțin de cinci minute ți-am și eliberat holul.

Și chiar așa a fost. Mie mi-au fost necesare mai mult de cinci minute până am coborât în bucătărie, unde am găsit-o pe Diana așezată la masă, savurându-și cafeaua.

— N-am știut cum îți place să bei cafeaua, așa că doar ți-am scos din dulap o cană, m-a luat ea în primire, punându-mi cana în mână și răsucindu-mă cu fața spre

mașina de cafea. Trebuie să te grăbești. În maximum 15 minute trebuie să fim la școală.

— Cum se face că, deși ieri nu te-am văzut prin școală, azi pari mai mult decât grăbită să ajungi la ore, am întreat-o, în timp ce sorbeam din lichidul energizant.

— Oh! Nu vin niciodată în prima zi. Având în vedere că nu prea se face mare lucru, am ales ca această zi să o dedic exclusiv antrenamentelor. Acum, hai! Termină-ți cafeaua și pe cai! Adrian și Vlad au sosit deja și ne așteaptă în mașină.

Am privit-o, ridicând întrebător o sprânceană, neștiind dacă exprimarea *pe cai*, urmată de numele lui Adrian și Vlad, a fost intenționată sau nu. Mi-a făcut cu ochiul, eliminând orice îndoială.

— Stai puțin. Ei sunt aici? am întreat aproape panicată.

— Sigur. Cum crezi că am reușit să aduc toate bagajele?

— Și i-ai lăsat să aștepte afară?

— Nu credeam că îți dorești neapărat să îi vezi la prima oră.

Sigur. De parcă un sfert de oră mai târziu ar fi făcut vreo diferență. Grăbită, mi-am terminat cafeaua și mi-am luat la revedere de la părinte.

Am ieșit din casă cu inima strânsă și cu un ciudat sentiment ce nu îmi dădea pace. Ajunsă lângă mașină, m-am răsucit și am privit spre ușa casei. Părintele ieșise să ne conducă și rămăsese privind cu tristețe în urma noastră. În acel moment, am simțit o nevoie disperată să mă întorc. Nu voiam să plece. Nu îmi păsa de informa-

ții, puteam să le descoperim împreună pe parcurs. Chiar am făcut doi pași spre el, pregătită să îi spun să contra-mandez totul, când s-a uitat fix la mine, înfrânându-mi pornirea dintr-o singură privire. Am înghițit nodul din gât și am intrat în mașină. În afara unui schimb scurt de saluturi, niciunul dintre noi nu a vorbit până ce nu am ajuns în școală.

Cum am intrat în hol, Clarisa, îmbrăcată în culori la fel de stridente ca în ziua precedentă, a apărut în fața mea și m-a luat la rost.

— Unde naiba ai dispărut ieri?

— Îmi cer scuze, Clarisa! A trebuit să plec cu Adrian și Vlad.

M-a privit de parcă tocmai o lovise cu ceva greu în creștetul capului.

— Ai plecat cu... ei? Și dacă nu mă înșel, am impresia că în dimineața asta ați venit împreună? m-a întrebat în șoaptă, de teamă să nu audă și altcineva.

— Da. Am descoperit ieri, în timp ce am rămas în sală să vorbim, că familiile noastre se cunosc de mulți ani. În tinerețe au fost chiar buni prieteni.

— Și toată ziua apoi, a trebuit să ascultăm povești din tinerețea părinților noștri, a spus Vlad, apărând lângă noi și arătând teribil de plictisit. Unde mai pui că acum suntem și pe post de dădace pentru noua noastră colegă.

— Nu a spus nimeni așa ceva! l-am contrazis, nervoasă.

— Nici nu era nevoie. Se subînțelege, a întărit Adrian, apărând lângă umărul meu. M-a privit fix în ochi și, ca în ziua precedentă, am simțit că antipatia lui mă pătrunde până la os.

— Pe lângă faptul că ești nouă aici, ai mai și fost crescută într-o afurisită de mănăstire, deci nu prea ești la curent cu ce se întâmplă în lumea reală.

— Știi tot ce se întâmplă în lumea reală. Nu am trăit într-o peșteră, total izolată.

— Teoretic, știi! Practica poate să te omoare.

— Oh! Și tu ai fi teribil de afectat.

— Te privește ce faci cu viața ta, a răspuns acru. Dar atâta timp cât suntem nevoiți să petrecem timp împreună, nu vreau ca naivitatea ta și lipsa de informații să afecteze pe cineva din familia mea.

Acestea fiind spuse, a făcut stânga împrejur și a plecat. Vlad a rânjit în direcția mea, după care l-a urmat.

— Poți să îmi explici și mie ce tocmai s-a petrecut? m-a întrebat Clarisa, arătând total confuză.

— Nimic grav. Adrian și Vlad au impresia că, dacă părinții noștri sunt prieteni, este obligația lor să îmi poarte de grijă.

— Nu par foarte încântați.

— Crede-mă, nici eu nu sunt prea bucuroasă să știu că îmi vor sufla mereu în ceafă. Prefer să-mi petrec timpul cu tine și cu Diana.

— O, nu! Acea Diana cu care ai venit azi, cea care este mereu cu Adrian și Vlad?

— Da. Este vreo problemă?

— Nu. Nicio problemă. Am doar senzația că este puțin ciudată.

Am zâmbit, privind de la hainele ei luminoase spre zdrențele mele lăbărtate și fără nicio formă.

— Nu cred că este mai ciudată decât mine sau decât tine.

— Atins! zâmbi colega mea.

În timp ce ne îndreptam spre sala de curs, am trecut pe lângă cele trei A-uri ce priveau încruntate în direcția noastră și explicau cu patos ceva, unui tip pe care nu îl remarcasem în ziua precedentă. Când am ajuns în dreptul lor, s-au oprit din vorbit și ne-au privit de parcă le jigneau prin însăși prezența noastră pe culoarele școlii.

— Anemona este teribil de ofticată azi și știi de ce?

— De ce? am întrebat, cu toate că nu prea eram interesată de stările de spirit ale oricăreia dintre A-uri.

— Încă de când a dat cu ochii prima dată de Adrian, a făcut o adevărată pasiune pentru el. Și vorbim despre ani aici. El nici măcar nu a băgat-o în seamă mai mult de câteva saluturi politicoase. Acum ai apărut tu și, într-o singură zi, ai avut parte de mai multă atenție din partea lui decât a avut ea în toți aniiăștia. Pot să îți spun cu certitudine că nu ți-ai câștigat un fan.

— Nu că m-ar interesa prea tare ce crede Anemona, dar dacă este așa cum spui tu, se înșală amarnic. Eu și Adrian suntem nevoiți să petrecem timp împreună din cauza familiilor noastre. Te asigur că nici eu, nici el nu suntem deloc încântați.

În dimineața asta se părea că nici Clarisa nu avea poftă de o confruntare verbală cu ele, așa că la scurt timp ne aflam în sala de curs. Adrian și Vlad erau deja postări pe scaunele pe care stătuseră ieri, iar Diana îl ocupase pe cel din stânga mesei mele.

Perfect! Dacă o puneam și pe Clarisa la socoteală, mă înconjurau acum din toate părțile. Cele două fete s-au salutat scurt, apoi s-au ignorat.

Tot timpul cursului de istorie, am ronțăit capătul

unui creion și m-am chinuit să nu remarc când Adrian se mișca, ca și cum își căuta o poziție mai comodă. Ciudat. De fiecare dată când îl auzeam schimbându-și poziția, mi se părea că era tot mai aproape de spatele meu.

Aproape de sfârșitul cursului, am simțit că mă trage de glugă. La fel ca ieri, am încercat să-l ignor.

— Lara!

— Ce vrei?

— Trebuie să vorbim după ore.

— Am spus tot ce aveam de spus aseară.

— Sunt multe de discutat și aș prefera să o facem cât mai repede.

Câteva capete s-au întors spre noi și ochi măriți de curiozitate ne urmăreau schimbul de replici.

— Ce să faceți cât mai repede? m-a întrebat Clari-
sa, în șoptă.

— Doi, trei copii, i-am răspuns și am privit-o atât de serioasă, încât până și-a dat seama că era o glumă, deja sunase de pauză, iar eu m-am grăbit să ies cât mai repede din sală.

Râsul Dianei m-a urmărit până am ajuns pe culoar.

Restul dimineții m-am străduit cât am putut de mult să-i evit pe toți. Senzația neplăcută de mai devreme nu mi-a dat pace și am preferat să mă izolez, astfel că până la masa de prânz, când am intrat în cantină, aproape că nu am mai schimbat niciun cuvânt cu nimeni. Imediat ce am pășit în sala de mese, Diana m-a prins de mână și m-a tras după ea, în rândul ce se formase deja lângă vitrinele cu mâncare.

— Avem masa noastră și nici prin cap să nu îți treacă să nu te așezi lângă noi. Știu că vrei să ne eviți

și înțeleg că azi este o zi mai dificilă pentru tine, cu plecarea părintelui și toate schimbările, dar acum suntem o echipă, fie că îți convine, fie că nu. Încearcă măcar să te integrezi.

— Nu cred că Adrian și Vlad sunt încântați de prezența mea.

— Nu sunt, pentru că nu te cunosc. Nici nu au cum să o facă atâta timp cât continui să fugi de noi.

— Nu fug de voi, am spus, trântind pe tavă o caserolă plină cu salată.

Vocea Clarisei ne-a întrerupt.

— În sfârșit te-am găsit. Dacă ți-ai luat tot ce voiai, hai să mergem la masă. Prefer să nu mă grăbesc, 45 de minute nu sunt suficiente să îmi termin prânzul.

O privire spre tava ei, trei sferturi plină cu felii de pizza, câteva fructe și vreo două sticle cu apă, m-a făcut să o privesc surprinsă, întrebându-mă unde naiba putea să bage atâta mâncare. Clarisa nu era nici măcar plinuță.

Încetând să îmi mai bat capul cu greutatea noii mele prietene, i-am urat Dianeii poftă bună și m-am îndreptat spre masa Clarisei.

Îmi terminasem deja salata, iar amica mea se lupta cu ultima felie de pizza, când lângă noi a apărut tipul pe care îl văzusem stând de vorbă cu cele trei A-uri, de dimineață. Până ce el s-a așezat pe scaunul de lângă mine, am avut timp să constat că A-urile rânjeau și se înghionteau una pe cealaltă ca niște copile de grădiniță, în timp ce la masa gardienilor încetase orice mișcare.

— Bună! Eu sunt Tudor, a spus tipul.

Privirea mi s-a îndreptat spre el

— Lara, i-am răspuns și mi-am împins tava, pregă-

tindu-mă să mă ridic de pe scaun.

Clarisa tocmai renunțase să mai mănânce și am văzut că se făcuse atât de roșie la față, încât puteai crede că tot piperul din lume aterizase pe ultima bucată de pizza pe care o înghițise.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Ei, na! Nu-ți bate capul cu toanta asta, mi-a tăiat-o el. Clarisa este îndrăgostită de mine și, cu toate că i-am dat ce a vrut, pare că nu se mai satură.

Probabil că nu auzisem bine.

— Poți să repeți? am zis, privindu-l fix în ochi. Știi ceva? Mai bine nu. Nu repeta sau o să mă văd nevoită să te dau cu capul de masă.

— Ha! Cine mama naibii te crezi să-mi vorbești mie așa? Ai măcar idee cine sunt eu?

— Îmi pare rău, sunt nou venită, dar sunt convinsă că există aici persoane care te pot ajuta. Nu te speria, am auzit că amnezia nu este fatală.

M-a privit o clipă, dând din gură, mut ca un pește. Apoi și-a revenit și a început să zâmbească.

— Înțeleg acum. Tu ești genul ăla care face pe șmechera, dar știi că nu poți să te abții. Am văzut cum te-ai uitat la mine de dimineață și, dacă te porți frumos, am ceva aici, în pantaloni, și pentru tine.

Nu îmi venea să cred că unui astfel de individ îi era permis accesul în școală. Unde mai pui că avea și prieteni. Și nu mă referam doar la retardatele alea de A-uri, ci judecam după numărul de persoane care rânjeau faso-lea spre masa noastră, de parcă tocmai auziseră o glumă bună.

Mi-am mutat privirea și, nu știu cum s-a făcut că

ochii mi-au rămas fixați, pentru câteva secunde, la masa noilor mei prieteni gardieni. Adrian se rezemase de spătarul scaunului și strângea o sticlă cu apă în mâna dreaptă. Diana și Vlad păreau gata să sară din scaune, însă nu îmi puteam da seama dacă voiau să sară pe intrusul de lângă mine sau voiau să-l oprească pe Adrian să o facă.

M-am întors spre obsedatul ce rânjea victorios și care, în mod ostentativ, își fixase privirea pe hanoracul meu, în dreptul sânilor. Nu că ar fi putut distinge ceva prin haina fără nicio formă, dar faptul în sine, modul prin care căuta să mă atace cu privirea lui jignitoare, m-a făcut să îmi ies din pepeni.

— OK, hai s-o vedem! am spus, zâmbind la rândul meu.

— Poftim? m-a întrebat, trăgându-se puțin mai departe de mine.

— Scula ta. Pune-o pe masă, aici de față cu toată lumea. Dacă îi faci atât de multă reclamă, înseamnă că trebuie să fie cu totul deosebită. M-ai făcut curioasă, așa că hai s-o vedem.

A sărit din scaun atât de repede, încât l-a dat peste cap, zgomotul atrăgând atenția și celor care până acum nu sesizaseră ce se petrecea la masa noastră.

Hohotul de răs al Dianeî m-a făcut să-mi îndrept din nou privirea spre gardieni. Nu mai păreau la fel de încordați și, spre surprinderea mea, Adrian chiar schița un zâmbet. Ochii ni s-au întâlnit și privirea lui m-a făcut să înghit în sec.

— Curvă proastă! a spus obsedatul.

N-am apucat să-i răspund. Vocea lui Adrian m-a blocat înainte să apuc să deschid gura.

— Mai vorbește o dată așa cu ea și o să fiu lângă tine cu un cuțit, înainte să apuci să spui *coaie*.

Înmuindu-se parcă dintr-o dată, tipul a privit de la mine spre Adrian și invers, apoi a făcut stânga împrejur și a dispărut din cantină, fără ca măcar să își adune tava și resturile de la masa de prânz.

Am privit spre Clarisa; părea să fi descoperit ceva super interesant pe tava din fața ei. Culoarea îi revenise la normal, semn că o parte din șocul inițial se atenuase.

— Mulțumesc! mi-a zis, ridicându-și, într-un final, privirea spre mine.

Zâmbea.

— Nu ai pentru ce. Astfel de indivizi ar trebui să fie interziși prin lege.

— Da. Ar fi puțin cam greu, având în vedere că tatăl lui cam face legea pe aici. Este șeful poliției și nimeni nu se ia în gură cu el. Mă rog, aproape nimeni, a continuat ea, aruncând o privire scurtă spre Adrian.

— Nu te mai gândi la el. Să sperăm că pe viitor o să ne evite, am spus.

— Oricum, ai fost teribil de îndrăzneță. Total diferită de fata timidă care a venit ieri la școală.

Mă pregăteam să îmi strâng resturile de la masa de prânz, când Adrian a apărut lângă mine. S-a aplecat și mi-a șoptit direct în ureche, respirația lui gădilându-mi pielea.

— Clarisa are dreptate, ai fost foarte îndrăzneță. Sigur ai fost crescută de preot?

— Ce pot să spun? Jumătate înger, jumătate demon, i-am răspuns, ridicându-mă să duc tava.

La următorul curs m-am surprins căutând-o din

ochi pe Clarisa. Dispăruse imediat după masa de prânz. Fusese umbra mea tot timpul petrecut la școală; începeam să îi simt lipsa, în ciuda vorbăriei ei interminabile. În timpul ultimului curs m-am răsucit spre Adrian. Mă privea fix.

— Ai văzut-o pe Clarisa? Nu a mai apărut de la prânz.

— Nu, mi-a răspuns scurt, aplecându-se spre mine.

Mă privea cu insistență, de parcă ar fi încercat să pătrundă cu privirea direct în mintea mea. Respirația mi s-a accelerat și am încercat să mă răsucesc din nou cu fața spre clasă. Mâna i s-a întins, prinzându-mi strâns cotul.

— Trebuie să vorbim.

— Mi-ai mai spus asta și sincer nu înțeleg ce este atât de important, încât nu poate aștepta câteva zile.

— Nu avem câteva zile. Vineri este petrecerea la care participăm toți și nu mergem acolo pentru distracție. Trebuie să știm că ne putem baza pe tine.

— Nu îți face griji. Nu sunt slabă din fire și nici nu mă pierd în situații de tensiune.

— Da. Încep să constat asta. Oricum trebuie să avem o discuție... În privat.

M-am foit în scaun, încercând să ignor bătăile rapide ale inimii. Nu i-am răspuns și tot restul cursului am fost super conștientă de prezența lui pe scaunul din spate.

Cele trei A-uri păreau interesate brusc de persoana mea, așa că le-am tot surprins aruncându-mi priviri curioase peste umăr. Șușoteau între ele și aveau frunțile încrețite de nedumerire când priveau ori spre mine, ori spre Adrian.

La finalul cursului, în timp ce îmi strângeam pixurile și caietele, A-urile au trecut pe lângă mine și s-au postat hotărâte în fața lui Adrian. Nu le-am băgat în seamă și m-am îndreptat spre ieșire. Diana m-a prins din urmă și, împreună, am pornit spre parcare.

— Cred că le-ai făcut să moară de ciudă.

— Pe cine?

— Ana, Aura și Anemona. Le-au tot dat târcoale lui Vlad și Adrian, încă din prima zi când au dat cu ochii de ei.

— Și ce legătură are asta cu mine? am spus, oprindu-mă în loc.

Diana s-a întors spre mine, înainte să îmi răspundă.

— Până să apari tu, ei nu au avut nimic de împărțit cu niciuna dintre fetele din școală. E mai sigur așa pentru toți.

— Tu ești tot timpul cu ei, am întrerupt-o.

— Da, dar ele sunt convinse că suntem rude, sau ceva de genul ăsta, doar locuiam cu ei în aceeași casă. Pe când tu, abia ai venit și deja l-ai făcut pe Adrian să nu își mai dezlipească privirea de tine.

Am simțit furnicăături în stomac.

— Le calcă pe nervi chestia asta, a continuat ea, pornind către mașină.

— Dacă ar ști că Adrian nu mă poate suferi, atunci s-ar calma toate trei și și-ar vedea liniștite de viața lor.

Diana a început să râdă.

— Crezi că Adrian nu te poate suferi? Asta chiar e bună.

Am privit-o, încercând să înțeleg ce găsea atât de haios în afirmația mea.

— Draga mea, deși spui că ai fost crescută în spiritul gardienilor, se pare că nu prea ești la curent cu ce se întâmplă atunci când ne găsim perechea.

— Nu am discutat cu părintele niciodată despre așa ceva și, sinceră să fiu, nici măcar nu am auzit de existența unei astfel de legături până ieri. Chiar și așa, îmi este greu să cred că eu aș putea fi perechea unui gardian. Mă gândesc la partea mea... hm... demonică.

— Atunci lasă-mă să-ți explic, spuse, rezemându-se de portiera mașinii.

Adrian și Vlad trebuiau să apară din minut în minut, dar Diana reușise să mă facă să fiu curioasă, așa că m-am sprijinit la rândul meu de mașină, cu ochii pe ușa scolii și cu urechea ciulită spre ea.

— Bărbații sunt foarte încăpățânați din fire și asta e un lucru pe care, pe de o parte, îl admir la ei, pe de alta, îl găsesc teribil de enervant. Au mândria aia prostescă și convingerea că sunt stăpâni absoluți, pot face totul singuri și nu au nevoie de nimeni. Gardienii de sex masculin nu sunt altfel. Ba din contră, pentru că menirea lor este alta decât cea a unor bărbați normali, sunt și mai încăpățânați, mai convingși că lumea a început odată cu ei.

— Așa scrie în Biblie, primul a fost bărbatul, am spus râzând.

— Da. Și Biblia a fost scrisă tot de un bărbat. Ori cum, siguranța asta a fraților noștri gardieni este dată total peste cap, atunci când își găsesc perechea și începe războiul din interiorul lor. Corpul și sufletul recunosc că și-au găsit jumătatea, pe când mintea refuză să o accepte. Au fost cazuri, de-a lungul timpului, când câțiva dintre ei au luat-o complet razna, ajungând să își distrugă viața.

Și pe a lor, și pe a celorlalți.

— Ce este așa cumplit într-o relație dintre gardieni, încât să-și riște sănătatea mentală?

Diana a privit spre școală și s-a dezlipit de portiera mașinii. Adrian și Vlad se îndreptau spre noi cu pași care mâncau asfaltul. Cu fața spre mine, ea mi-a răspuns zâmbind.

— Cel mai mare coșmar al bărbaților, draga mea. Monogamia!

— Nu asta presupune și o căsnicie?

— Sigur! Doar că în cazul gardienilor nu este o alegere, ci o certitudine.

— Vrei să spui că...

— Exact! Odată ce legătura între gardian și perechea lui este formată, niciunul dintre cei doi nu mai este atras de altcineva. Da, pot admira calități morale la alte persoane și pot dezvolta afecțiuni față de ele, dar niciunul dintre aceste sentimente nu are legătură cu sexul, deci este vorba de monogamie aici.

Am clipit și privirea mi-a zburat spre Adrian. Hmm! După cum arăta, eram convinsă că nu ducea lipsă de admiratoare. Împărțeam opinia Dianeii cu privire la bărbați, puteam să înțeleg de ce un tip care arăta ca el nu era dispus să renunțe la libertate pentru a se înhăma într-o relație definitivă cu una ca mine. O umbră. Mai era și faptul, deloc de neglijat, că nu dispuneam de farmecul specific suratelor din specia mea. Dorința de a mă transforma ca prin minune dintr-un cocon într-o frumoasă domnișoară, murise demult.

Da, ochii mei verzi aveau un farmec aparte, de asta eram perfect conștientă, și tocmai de aceea îi ascundeam

mereu în spatele ochelarilor mari cu rame groase, dar în rest, puteam trece oricând drept o fată normală.

Am păstrat tăcerea în drum spre casă și, pe măsură ce ne apropiam, gândurile mi-au zburat de la gardieni și perechile lor, la părinte. Știam cât de goală trebuia să fie acum casa fără el. Cu toate că nu locuisem prea mult acolo, cât timp el fusese cu mine începusem să mă simt ca acasă. Acum urma să devină doar o locuință.

Când am ajuns, Diana a coborât prima din mașină, iar Vlad a urmat-o. Am pus mâna pe portieră și, în timp ce o deschideam, Adrian s-a învârtit în scaunul șoferului, cu fața spre mine.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Da. De ce nu aș fi?

— Știu că nu ești obișnuită să locuiești fără tutorele tău și știu că o mulțime de lucruri sunt noi pentru tine.

Puțin spus! am gândit.

— Trebuie să avem o discuție. Te-a luat prin surprindere chestia cu legătura dintre noi, a continuat și mâinile i s-au încleștat pe volan. Nici pe mine nu mă încântă treaba asta în mod deosebit, dar trebuie să ajungem amândoi la o decizie.

— Ascult, am spus, așteptând curioasă să aflu cum vedea el ieșirea din situația în care ne aflam.

— Pentru început, trebuie să evităm cât mai mult să ne atingem.

— Nu îmi amintesc să te fi pândit pe la colțuri și să sar pe tine când nu te aștepti. Din punctul meu de vedere, această legătură poate să nu existe, am zis, simțind o împunsătură în inimă.

— Dar legătura există și chiar dacă nu îmi face

nicio plăcere să recunosc, avem nevoie de ea pentru a distruge umbrele.

— Atunci... ce propui?

— Hai să facem câțiva pași, mi-a spus, în timp ce deschidea portiera.

Am tras aer în piept și l-am urmat pe alea care ducea în grădina din spatele casei. Ne-am așezat pe leagănul ce se balansa ușor în adierea vântului. Mi-am sprijinit capul de lemnul rece.

— Nu știi cum de cineva, acolo sus, s-a gândit că noi doi am putea fi vreodată o pereche potrivită, a spus Adrian, făcându-mă să-mi mut privirea spre el.

Am tăcut, încercând să-mi stăvilesc valul de dezamăgire resimțit din plin. Mi-am sprijinit din nou capul de spătarul leagănului și am privit încruntată cerul. Vederea norilor pufoși, care își schimbau forma cu fiecare suflare a vântului mă fascina și mă relaxa. Privirea mi-a rămas fixată pe o formațiune bucălată, semănând perfect cu o lebădă.

— Suntem cum nu se poate mai diferiți, a continuat el.

— Poate diferit e bine, i-am răspuns, fără să-l privesc.

M-a studiat o clipă în liniște, părând că își caută următoarele cuvinte.

— La ce te uiți? a întrebat într-un final.

— La nori. Uite acolo, forma aceea este o replică perfectă a unei lebede, am spus, ridicând mâna și îndreptând-o în direcția norilor respectivi.

A privit cerul, încruntat.

— O vezi?

— Nu, mi-a răspuns scurt.

— Poate că fiecare dintre noi vede altceva. În fond, ține de imaginație. Tu ce vezi? l-am întrebat și cu toate că știam că mă comport prosteste, ceva în interiorul meu mă îndemna să îl fac să vadă și lucrurile pe lângă care trecea fără să le observe.

Părintele îmi spunea deseori că fericirea stă în lucrurile mărunte pe care am uitat să le mai apreciem.

— Un nor mare și gras, a răspuns.

— Și în afară de acel nor, ce mai vezi? am insistat.

— Alți trei nori grași și trei slabi, mi-a replicat, făcându-mă să izbucnesc în râs.

— Încearcă, l-am îndemnat zâmbind.

Chipul i s-a concentrat și ochii i s-au luminat când, într-un final, a descoperit o formă.

— OK, am văzut! zise, privind spre mine cu un zâmbet larg.

— Ce-ai văzut? l-am întrebat, nerăbdătoare.

— Un bust de femeie.

Cu greu mi-am stăpânit râsul. Am încercat să-mi controlez mușchii feței, înainte să deschid gura și să vorbesc. Fiecare minut pe care îl petreceam în compania lui mă făcea să mă simt din ce în ce mai degajată, mai lipsită de teamă și, faptul că eram forțată la o legătură cu el pentru a salva pământul de umbre, nu mi se mai părea atât de cumplit. Problema era că în timp ce eu mă simțeam din ce în ce mai atrasă de el, Adrian părea că încă nu era dispus să renunțe la aversiunea pe care o avea față de relația dintre noi, chiar dacă devenise mai relaxat și era dispus să facă și glume. Ochii i se întunecau de câte ori cineva pomenea de legătura noastră.

— Ai dreptate. Suntem complet diferiți! i-am spus, pregătindu-mă să mă ridic de pe leagăn și să intru în casă.

Și-a întins mâna pentru a mă ține pe loc.

— Lara, tu ești prea naivă, prea inocentă. Ai crescut și ai trăit într-o mănăstire, pentru numele lui Dumnezeu! Habar nu ai ce se întâmplă în lumea reală și nici cum să te aperi de prădători și, când spun prădători, nu mă refer doar la umbre. Și, crede-mă pe cuvânt, sunt o groază acolo. Ești prea visătoare și când ai să realizezi cum este lumea asta cu adevărat, toate visele îți vor fi strivite și împrăștiate în mii de bucăți. Chiar dacă vei reuși să le aduni pe toate la loc, vor rămâne cicatricile. Și de alea nu vei putea scăpa niciodată.

— Și ce propui? Să mă întorc la mănăstire și să stau ascunsă, iar umbrele să-și continue sezonul de vânatoare pe termen nelimitat?

— Poate că ar fi mai bine pentru tine. Doar până aflăm cum poți să le distrugi.

— Nu mă întorc acolo. Am decis că o să rămân și o să lupt alături de voi, până când scăpăm de toate umbrele. Nu am de gând să fug și să mă ascund ca o lașă. În plus, ce îți pasă ție dacă o să fiu rănită sau nu?

— Avem nevoie de tine în viață ca să putem scăpa de ele.

— Știu cum să supraviețuiesc.

Am pornit grăbită spre ușa de la intrare.

Diana și Vlad mă așteptau în fața ușii, privindu-mă cu o curiozitate fățișă. Mi-am cerut scuze pentru că i-am făcut să mă aștepte și mi-am amintit că trebuia să îi dau și Dianei o cheie, acum că locuia la mine. Pașii lui Adrian s-au auzit trecând pe lângă noi, până în capătul aleii

către mașină, apoi am auzit portiera trântindu-se. Nu a demarat, așteptând, probabil, ca Vlad să își ia la revedere de la Diana.

Mi-am luat rucsacul și am căutat în buzunarul lateral, unde știam că aveam cheia de la intrare și, spre surprinderea mea, aceasta era de negăsit. Am desfăcut rucsacul, cotrobăind în interior. După încă două, trei minute de căutare, le-am descoperit rătăcite printre pixurile aruncate de-a valma în interior. Am descuiat, i-am pus Dianei cheia în palmă, apoi am pornit pe scări, spre camera mea. Doi pași trecuți dincolo de pragul camerei și simțurile mi-au intrat în alertă.

M-am oprit în loc și privirea mea a început să cerceteze fiecare colțisor al încăperii. Ușile dulapurilor erau deschise și toate hainele erau aranjate pe culori; patul, pe care nu mă oboseam niciodată să îl fac, avea lenjeria întinsă, iar pe pernă era așezat un trandafir ofilit ai cărui spini împungeau mătasea albă. Mi-am mutat privirea spre ușa băii și mi s-a zbârlit părul de pe ceafă.

Era întredeschisă. Dâre ciudate, roșii ca sângele, brăzdau lemnul și peretele. Cu inima bubuindu-mi în piept, am înaintat. Când am întins mâna pentru a aprinde lumina, am constatat cât de tare începusem să tremur. Degetele au atins plasticul întrerupătorului și au alunecat de pe el, din cauza umezelii. Privindu-le, nu mi-am putut opri strigătul scăpat din piept. M-am uitat spre cada plină cu apă roșiatică și ce se afla în interiorul ei mi-a ridicat stomacul în gât.

Pași grăbiți s-au auzit pe scări, în timp ce eu nu m-am putut abține și am golit pe covorul băii tot ceea ce mâncasem la masa de prânz.

Încă icneam, în timp ce m-am lăsat moale în jos, alunecând de-a lungul peretelui. Am simțit două brațe strângându-se în jurul meu. Cu fruntea sprijinită de umărul solid, am închis ochii, sperând să scap de oroarea din fața ochilor mei.

Nicio șansă. Imaginea îmi rămăsese întipărită pe retină și, oricât mă străduiam, nu puteam să scap de ea.

Un câine fusese aproape decapitat și așezat în cada mea.

Gâtul bietului animal atârna în afara căzii, atașat de restul corpului doar printr-o bucată de piele. Ochii și colții îi fuseseră scoși și aliniați unul lângă celălalt, pe margine. Limba îi atârna din botul inert și părea că fusese strivită cu un ciocan.

Isuse! Ce fel de demon putea face așa ceva unei ființe?

— Lara! l-am auzit pe Adrian, în timp ce mă lăsă ușor pe un scaun, lângă pat.

Am sărit în sus, îndepărtându-mă, când ochii mi-au căzut pe floarea de pe pernă. O bucată de hârtie se putea zări printre petalele uscate. Am întins mâna după ea, dar Adrian m-a oprit, făcându-mi semn să n-o ating.

— Diana sună acum acasă. Cineva de la Centru o să vină să curețe aici, să ia amprente. Este mai bine dacă nu atingem nimic.

L-am privit de parcă îmi vorbea în altă limbă. Tot ceea ce simțeam era nevoia de a ști cine putea fi vinovat de o asemenea monstruozitate. Ca să aflu asta, trebuia, mai întâi, să citesc mesajul ascuns sub floare.

Am înșfăcat biletul înainte ca el să aibă timp să mă oprească, apoi am privit nedumerită mesajul.

*„SĂ ÎNCEAPĂ SHOW-UL, CĂȚEA!
NOUA TA LEGĂTURĂ NU POATE OPRI CEEA
CE TE AȘTEAPTĂ.”*

I-am întins-o lui Adrian. După ce a citit, a privit spre mine, părând la fel de confuz.

— Este o glumă? s-a auzit vocea lui Vlad.

Abia atunci am sesizat că se afla și el lângă noi.

— Prea macabru pentru o glumă, a răspuns Adrian. Totuși, cine a făcut asta știe despre legătura dintre mine și Lara.

— Trebuia să trimitem un memo, am spus. Să afle toată lumea că nu suntem și nici nu o să fim o pereche.

M-a privit în ochi. Picioarele au început să îmi tremure. Nu mă simțeam în apele mele și știam că nu există decât o modalitate prin care puteam să îmi revin complet.

Încă de la prima oră a dimineții, evenimentele s-au precipitat și acum, știam că dacă nu mă încarc, urma să mă prăvălesc la picioarele lor.

Am ajuns în curtea din spatele casei, fără să îmi dau seama că trecusem prin casă ca un zombi, ocolind persoane pe care nu le văzusem niciodată, dar care urcau hotărâte treptele spre camera mea.

În grădină, m-am lăsat pe vine și mâinile mi s-au înfipt în gazonul moale. Degetele s-au strâns în iarba umedă și venele mi s-au umflat sub piele. Am închis ochii, simțind nevoia nestăpânită care îmi răscolea trupul.

Chiar când primele scântei de energie mi-au în-

tâlnit pielea uscată, cineva m-a prins de mână, ridicându-mă în picioare.

— Nu acum. Sunt prea mulți pe aici și nu toți privesc cu ochi buni ceea ce ești, mi-a spus Adrian.

În momentul în care m-a atins, toate simțurile înfometate s-au amplificat.

Am rămas cu privirea fixată în ochii lui și, cu toate că știam că este o greșeală, nu m-am putut convinge să mă dau înapoi, să pun distanță între noi. Aveam nevoie disperată de energie, aveam nevoie de el și până ca mintea să mă forțeze să plec, picioarele au înaintat, lipindu-mi corpul de al lui.

Când buzele ni s-au atins, am simțit că devin, instantaneu, un foc de artificii. Respirația s-a intensificat; prin venele mele curgea lavă. Nu mai auzeam, nu mai vedeam și singurul lucru ce mă ținea ancorată de lumea reală era doar mișcarea seducătoare a gurii lui. Pierdută în senzații pe care nu le puteam descrie, nu am realizat când mâinile mele s-au agățat de gâtul lui, trăgându-l tot mai aproape, de parcă aș fi vrut să îl fac una cu mine. Mâinile lui coborâseră pe talia mea; și-au intensificat strânsoarea și degetele aproape că îmi străpungeau țesătura hanoracului, dornice să ajungă la piele. M-a ridicat în brațe și picioarele mele l-au înconjurat cu o voință proprie.

Înlănțuită în jurul lui, ardeam în fiecare punct în care corpurile noastre intrau în contact.

Totul s-a oprit brusc, când Vlad m-a ridicat pe sus și a rupt contactul dintre mine și Adrian

Câteva secunde mai târziu, am realizat enormitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. M-am înroșit și nici

sub amenințarea cu moartea nu aveam de gând să-mi ridic ochii din pământ, să întâlnesc astfel privirile celorlalți. Da, erau lângă noi acum nu doar Vlad și Diana, ci și Ioana cu Lucian.

Respiram încă greu și tăcerea apăsătoare îmi sugera că eu nu eram singura șocată de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Ce spuneai de memo? a întrebat Vlad cu o voce amuzată.

Am ridicat ușor privirea spre Adrian. Avea capul sprijinit de perete, pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație adâncă. Brațele îi erau întinse pe lângă corp și pumnii i se încleștau și descleștau ritmic. Ochii i s-au deschis și, când și-a îndreptat privirea spre mine, am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare. Privirea lui mă ardea. Apoi s-a desprins de perete și a intrat în casă, fără să se uite înapoi.

Lucian și-a dres vocea, spărgând tăcerea apăsătoare.

— Vestea bună este că niciun lup nu a fost cu adevărat ucis, a spus.

Mi-am mutat privirea spre el, neînțelegând ce vrea să spună.

— Animalul din cada ta nu a fost niciodată viu, dar trebuie să recunosc că, la prima vedere, și eu am avut impresia că cineva chiar a masacrat un lup acolo.

— Cineva și-a dat toată osteneala să te înspăimânte, a continuat Ioana.

Încă aveam imaginea înfiorătoare în fața ochilor. Oricine a fost, trebuia să fie cu adevărat bolnav, dacă era în stare să creeze o asemenea scenă grotescă.

Isuse! Părise înfiorător de real.

— Tot acel sânge..., am spus, simțind din nou că mi se ridică stomacul în gât.

— Sirop, m-a întrerupt Vlad.

Sub ochii mei măriți, a dus mâna la gură, lingând de pe degete câteva pete roșii.

— Căpșuni, cred, a continuat el, plescăind amuzat.

— Ești vreodată și tu serios? l-a întrebat Diana, arzându-i un cot în coaste.

— De ce un lup? am întrebat, ignorând privirile furioase pe care Vlad i le arunca Dianeii.

— Lupii și câinii simt umbrele la fel de bine ca gardienii. După noi, sunt inamicul lor numărul unu, m-a lămurit Ioana.

— Mulți dintre gardieni îi folosesc când vânează, a completat Lucian.

— În concluzie, avem o umbră care a început să îți lase mesaje și care, judecând după biletul din camera ta, știe că ești perechea lui Adrian, spuse Lucian.

— Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim. Iulian trebuie să fi ajuns la Centru. O să îi trimit mesaj, să îl informez cu privire la evenimentele care au avut loc aici și să-i comunic să se grăbească.

— Spune-i să se grăbească, dar nu pomeni nimic despre ce s-a întâmplat aici. Nu cred că trebuie să îi dăm motive să se îngrijoreze și mai tare, mai spuse Lucian.

Eram de acord cu el.

— Până când el se va întoarce propun, pentru siguranța ta, să te muți la noi, decise Ioana.

Nu prea înțelegeam ce era cu ea și cu obsesia asta ciudată de a mă vedea locuind în casa lor. Bineînțeles, ca

și data trecută, am refuzat. Doar că acum, prin prisma a ceea ce tocmai se petrecuse, m-am ales nu doar cu Diana pe post de colocatar, dar și cu Vlad. Slavă Domnului că Adrian alesese să plece, altfel sunt sigură că ar fi ajuns și el sub același acoperiș cu noi.

În restul după-amiezei, prin camera și baia mea, s-au învârtit tot felul de persoane necunoscute. Cei de la Centru trimiseseră o echipă să investigheze.

Cu toate că Vlad îmi făcea cu ochiul și rânjea la mine ori de câte ori ne intersectam, pentru a-mi aminti de scena pe care o surprinsese în curte, am reușit ca prin minune să las totul de o parte, pentru a mă ocupa de lucrurile cu adevărat importante.

Spre seară, când baia fusese curățată și nicio urmă din scena macabră nu mai era prezentă, iar cei de la Centru au plecat, m-am apucat să îmi rearanjez camera. Ideea că cineva îmi umblase prin haine și restul lucrurilor, îmi făcea pielea de găină. Așa că m-am decis să spăl tot ce fusese atins. Apucând lenjeria de pe pat, am tras cât am putut de tare și pernele au zburat odată cu cearșaful, iar ochii mei urmăreau acum o foaie de hârtie ce a rămas câteva momente suspendată în aer, apoi a început să coboare ușor, legănându-se, până ce a aterizat pe covor, la picioarele mele.

Am rămas nemișcată, căutându-mi curajul să mă aplec și să o ridic. După mesajul anterior, puteam doar să îmi imaginez ce se afla scris pe această foaie. Continuând să privesc, am constatat că hârtia era diferită. Dacă primul mesaj fusese lăsat pe o foaie de culoare roșie ca sângele, acest al doilea mesaj era scris pe o coală albă, absolut normală. Putea să fie chiar una dintre cele așeza-

te pe biroul meu, ruptă inegal de parcă cel sau cea care-l lăsase, fusese pe grabă.

Trăgând aer în piept, m-am aplecat și am prins hârtia cu două degete. Am răsucit-o cu grijă, de parcă îmi era teamă ca scrisul să nu sară de pe foaie și literele să mă înjunghie direct în ochi, apoi am clipit nedumerită. La prima vedere, abia dacă puteam înțelege șirul de caractere puse pe hârtie, aparent fără nicio logică. Odată ce am depășit teama inițială, m-am concentrat asupra mesajului. Cuvintele erau așezate haotic, aruncate la întâmplare, însă imediat ce l-am descoperit pe primul, celelalte au urmat de la sine și mesajul simplu a prins contur.

„Deschide bine ochii, nimeni nu este ceea ce pare!”

Am recitat de câteva ori, căutând un alt sens, ști-am însă că interpretasem corect. Cineva mă prevenea în legătură cu ceva. Primisem două avertismente în seara asta. Puteam să deduc că fuseseră lăsate cu scopuri diferite și, poate, chiar de persoane diferite. Una mă amenința, cealaltă încerca să mă pună în gardă.

Vocea Dianei, apropiindu-se de cameră, m-a pus rapid în mișcare. Am îndesat biletul în buzunarul de la pantaloni și m-am reapucat de strâns lenjeria patului.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat după ce a intrat în cameră.

— Aproape am terminat aici. Trebuie doar să bag astea la mașină și sunt gata.

— Eu și Vlad ne întrebam dacă ai chef să vedem un film sau să ieșim pe undeva?

Nu, nu aveam dispoziție să ies și nici răbdarea necesară să mă uit la film, dar erau musafirii mei, așa că trebuia să mă comport cât de cât ca o gazdă.

— După cele petrecute, am teribila dorință să mă izolez și să procesez tot ce s-a întâmplat azi, dar probabil m-aș alege doar cu o durere de cap și niciun răspuns la întrebările care mă macină. Așa că da, un film poate mă ajută să mă rup puțin de realitate.

Ceva timp mai târziu, m-am așezat pe canapea urmată de noii mei colegi de casă. Cu un castron de popcorn în brațe și cu privirile țintă spre televizor, am realizat că încă nu reușisem să îmi încarc bateriile. Ciudat era că după sesiunea fierbinte din grădină, nici nu mai simțisem nevoia. Mă întrebam unde era Adrian. Plecase atât de repede, încât nici nu apucasem să văd dacă era în regulă. Fusesse oare afectat de energia pe care o absorbisem în timpul contactului dintre noi? Oh, Doamne! Cum de nu m-am gândit mai devreme la asta?

Eram o umbră, ce mama naibii! Sigur că eram un pericol pentru el.

— Diana, am zis brusc, întorcându-mă spre ea. Ai mai vorbit cu Adrian de când a plecat de aici?

— Stai fără grijă, nu l-ai omorât, mi-a răspuns ea zâmbind.

— Încă, a completat Vlad.

M-am strâmbat la el.

Toți trei priveam imaginile de la televizor, dar niciunul dintre noi nu acorda atenție filmului.

Puțin mai târziu, Diana sparse tăcerea.

— Ciudată zi!

— Da, a confirmat și Vlad. Încă puțin și urma să

asist la ceva care avea să mă marcheze pe viață.

Diana a început să râdă.

— Fierbinte, nu? a continuat ea.

Obrajii mei au luat foc.

— Evenimente mult mai grave au avut loc înainte de acel episod; ce ar fi să schimbăm noi subiectul și să încercăm să aflăm cine mama naibii a intrat la mine în casă?

Jumătate de oră mai târziu, soneria de la ușă ne-a întrerupt scenariile despre posibili suspecti. Nu că aveam prea multe piste, dar cel puțin știam cu siguranță că făptașul, sau mai bine zis făptașa, era o umbră. Până să apuc să mă dezmeticesc, Adrian, însoțit de părinții lui au ocupat locurile libere din micul meu living.

— Ce-i cu voi aici? am întrebat după ce, ca o gazdă primitoare, le-am oferit câte o cafea și câteva sandwich-uri calde.

— Ne-am gândit că ai nevoie de o companie mai numeroasă, a răspuns Ioana. Ne facem griji pentru tine.

Mă pregăteam să-i răspund, când mobilul ei a început să sune. S-a ridicat de pe scaun, cu o cută de îngrijorare între sprâncene. Cu spatele spre noi, s-a îndreptat spre cel mai îndepărtat perete.

— Da, a spus.

În timp ce Ioana întreținea o conversație pe un ton scăzut, privirea mi s-a îndreptat spre Adrian. Nu scosese o vorbă din momentul în care pășise peste pragul casei. Ochii ni s-au întâlnit și nu am mai avut puterea să îmi mut privirea. Toată scena de mai devreme, pe care Vlad a oprit-o la timp, mi-a revenit în minte și amintirea acelor momente îmi crea din nou senzații fierbinți care înce-

peau să-mi alerge prin vene.

— Sunt perfect de acord cu tine! exclamă Ioana la telefon, iar timbrul vocii ei părea acum schimbat. Nu, nu putem schimba nimic. O să facem ceea ce trebuie, indiferent de consecințe.

Am rupt contactul cu privirea intensă a lui Adrian și m-am uitat spre Ioana.

Mâna ei strângea pervazul geamului atât de tare, încât degetele i se albiseră, și totuși vocea, deși schimbată ca tonalitate, nu părea să fie în concordanță cu încordarea ei exterioară.

— Știu, Iulian! Niciunul dintre noi nu a presupus că va fi ușor, a continuat ea și am ciulit urechile când am realizat cu cine vorbește. Este singura soluție... Dacă reușim, niciun preț nu va fi prea mare.

S-a întors cu fața spre mine și mi-am ridicat degetul la buze, făcându-i semn să nu spună nimic despre ce găsisem în baia mea. Știam că era destul de măcinat de faptul că trebuise să plece; nu avea niciun rost să-l îngrijorez și mai mult.

— Da. Totul este bine aici, de fapt suntem cu toții la tine acasă și ne pregăteam să ne uităm la un film. A făcut o pauză ascultând. O să-i transmit. Și... aș vrea să mai discutăm despre ceea ce ai sugerat mai devreme, decizia asta ne va afecta pe toți. Bine. Am înțeles... Sâmbătă dimineață.

Imediat ce a închis telefonul, toate privirile s-au îndreptat spre ea.

— Iulian a adunat câteva informații. Nu este tot ce avem nevoie, dar este un început. M-a rugat să îți transmit că se va întoarce sâmbătă dimineață ca să putem dis-

cuta despre ceea ce a aflat și va rămâne până luni.

Aș fi preferat să nu mai fie nevoie să plece, dar faptul că sâmbătă va ajunge acasă era suficient cât să mă facă să răsuflu puțin mai ușurată.

Nimeni nu a scos o vorbă, în timp ce am așteptat-o să își tragă răsuflarea și să se așeze pe scaunul pe care îl ocupase mai devreme.

— Umbrele au o regină.

— Da. Știam deja asta, spuse Vlad.

Eu nu! am gândit.

— Regina este centrul existenței lor, sursa puterii lor. Atâta timp cât ea este aici, umbrele găsesc mereu o cale să se întoarcă. Până acum eram convinși că ea nu poate fi distrusă.

— Ce vrei să spui cu *până acum*? a întrebat Lucian. Îți amintești câți gardieni au murit în urmă cu 20 de ani, încercând să o captureze?

— Zeci! Îmi amintesc perfect. La fel de bine îmi amintesc că mi-am pierdut fratele și părinții în timpul acelei lupte, a spus ea, apoi și-a mutat privirea spre mine.

— Noi nu putem să o înfrângem, și nu pentru că nu am încercat. Dar tu poți, îmi zise.

Am tras aer în piept. I-am susținut privirea și am simțit cât de marcată era, încă, de evenimente care se petrecuseră cu 20 de ani în urmă, evenimente care i-au omorât familia. Inima mi s-a strâns în piept pentru durerea ei ce părea, în ciuda anilor trecuți de atunci, că ar fi avut loc doar cu puțin timp în urmă.

Privind-o acum pe Ioana, mi-am imaginat cum m-aș simți eu să îl pierd pe părinte. Gândul m-a înfiorat atât de tare, încât mi-a adus lacrimi în ochi.